

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Jany Záviské a JUDr. Petra Indráčka v právní věci žalobce **Město Rakovník** se sídlem Rakovník, Husovo náměstí 27, proti žalovanému **Státní úřad inspekce práce** se sídlem Opava, Kolářská 13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2011 č.j. 3206/1.30/10/14.3, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

A.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2011 č.j. 3206/1.30/10/14.3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce (dále jen „OIP“) pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 16.11.2010, č.j. 6500/7.III/10/14.3-14, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč.

Uvedeným rozhodnutím OIP byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 24 odst. 1 písm. d/ zákona č. 251/2005 o inspekci práce tím, že jako zaměstnavatel neprojednal se zaměstnankyní J. T., nar. X její stížnost na výkon práv a povinností vyplývajících z pracovně právních vztahů, podanou dne 23.2.2009 a porušil tak právní povinnost vyplývající pro zaměstnavatele z ust. § 14 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb.

Žalobce pod bodem II. žaloby uvedl, že rozhodnutím žalovaného jako správního orgánu byl zkrácen na svých právech, neboť nezákonným rozhodnutím žalovaného byl pravomocně uznán vinným ze spáchání správního deliktu a byla mu uložena pokuta ve výši, která je zcela neadekvátní vzhledem k okolnostem daného případu i s ohledem na výši běžně ukládaných pokut OIP za správní delikty na úseku rovného zacházení.

Pod bodem III. žaloby žalobce uvedl, že je přesvědčen, že správní orgán nezjistil objektivně stav věci. Ze strany OIP nebyly připuštěny žádné další důkazy, které navrhol žalobce jako účastník řízení. Za nestandardní považoval i postup žalovaného při prolomení místní příslušnosti OIP, kdy dle jeho názoru celé správní řízení včetně kontroly, která zahájení správního řízení předcházela, měl v souladu se zákonem provádět místně příslušný Oblastní inspektorát pro Středočeský kraj, do jehož územního obvodu město Rakovník spadá. Žalobce dovozoval, že k prolomení místní příslušnosti k OIP nebyly dány žádné zákonné důvody a rovněž prolomení místní příslušnosti ze strany žalovaného nebylo řádně zdůvodněno a tím došlo k porušení základních zásad správního řízení.

Poukázal na to, že soustavně upozorňoval v rámci správního řízení na skutečnost, že k neprojednání stížnosti zaměstnankyně J. T. s odborovou organizací došlo výlučně z důvodů, které nebyly na jeho straně. Uvedl, že žalobci jako zaměstnavateli nebyl a není znám zdravotní stav zaměstnance J.T., když tato nikdy nepředložila žádnou zprávu ani jiné sdělení ošetřujícího lékaře, zda je zdravotně způsobilá k účasti na jednání. OIP vycházel dle jeho názoru pouze z jednostranného tvrzení zaměstnankyně, které nebylo z její strany zaměstnavateli žádným způsobem doloženo. Žalobce nebyl kompetentní k posuzování zdravotního stavu a tvrdila-li zaměstnankyně věci spadající mimo takové kompetence zaměstnavatele, měla je prokázat, což neučinila a zaměstnavatel tuto skutečnost OIP prokázal.

Zdůraznil, že v době, kdy odpovídal na žádost zaměstnankyně č.j. TAJ 110, 112, 113, 114/2009 ze dne 7.4.2009 jasně deklaroval svou ochotu žádost projednat. To, že pracovní neschopnost trvala tak dlouhou dobu (od 12.2.2009 do 25.3.2010), nemohl zaměstnavatel předpokládat. Žalobce namítal, že OIP se v rámci rozhodnutí vůbec nevypořádal s tím, že ustanovení § 14 odst. 3 ZP, jehož porušení se měl zaměstnavatel dopustit, neobsahuje vůbec žádnou lhůtu, ve které je třeba povinnost plnit. Uvedl, že smysl ustanovení dle kvalifikovaných výkladů spočívá v tom, aby byl učiněn pokus odstranit před případným soudním řízením rozdílné názory zaměstnavatele a zaměstnance na danou věc. Pouze v rámci hodnocení důkazů z r. 2010 OIP konstatoval, že posuzovaný skutek byl spáchán v minulém roce, tj. v r. 2009. Namítal, že dlouhodobá pracovní neschopnost jmenované způsobovala, že k nerovnému zacházení a šikaně vůbec nemohlo docházet, protože jmenovaná se na pracovišti nenacházela a uvedl, že zaměstnavatelem byl učiněn pokus věc se zaměstnankyní projednat za účasti odboru, ovšem pro odmítavý postoj odborů, se tak nestalo. Žalobce namítal, že OIP svým způsobem předjímá, že stížnost oprávněna byla, ačkoli nebyl zcela seznámen s problematikou daného případu.

Uvedl, že žalobkyně podala žalobu, jejíž obsah zahrnoval mimo jiné i tvrzení, jež byla předmětem podané stížnosti. Na základě podané žaloby jsou a budou prostřednictvím soudu řešeny nároky zaměstnankyně se shodným obsahem, jaký byl uveden v požadavku zaměstnankyně na projednání její stížnosti.

Žalobce dále upozorňoval na postup OPI jako kontrolního orgánu ve věci podnětu zaměstnankyně. Uvedl, že je schopen prokázat, že zaměstnankyně uskutečnila na telefonní číslo OIP dne 30.4.2010 po obědě dva telefonní hovory a již čtyři pracovní dny na to, tj. 6.5.2010, bylo vyhotoveno ze strany OIP oznámení o provedení kontroly. Poukazoval na to, že časová souvislost mezi telefonními hovory uskutečněnými zaměstnankyní a oznámením o provedení kontroly ze strany OIP je více než zřejmá. Upozornil, že podněty byly OIP v rámci prolomení místní příslušnosti postoupeny dva, přitom kontrola byla provedena pouze na základě podnětu zaměstnankyně J. T.

Žalobce namítal místní nepříslušnost OIP jako vážné procesní pochybení a dále namítal, že OIP nepřipustil navržené důkazy přestupkovými spisy komise pro projednání přestupků OÚ Lužná č. j. 900014/PŘ a komise k projednávání přestupků Města Nové Strašecí č. j. KPP/22/09, ze kterých vyplývá, že J. T. se na projednání přestupku, které měla spáchat koncem r. 2008 a začátkem r. 2009, na předvolání správního orgánu opakovaně nedostavovala z důvodu pracovní neschopnosti. Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že zahájená přestupková řízení byla primárním důvodem jejího nástupu do pracovní neschopnosti, která trvala více jak jeden rok, neboť jmenovaná měla potřebu vyhybat se odpovědnosti za spáchané přestupky s jediným cílem dovést odpovědnost za spáchané přestupky do prekluze. Dle žalobce zamítnutím provedení důkazů v této oblasti správní orgán ignoroval základní zásadu správního řízení, tj. objektivně zjistit stav věci.

Pod bodem IV. žaloby žalobce navrhoval provedení důkazu spisy OIP č. j. 1317/4.53/09/15.2 a č. j. 1396/4.53/09/15.2. Namítal dále nutnost přezkoumání závěru, že písemné důkazy předložené při seznámení s podklady dne 5.11.2010 (s výjimkou TAJ 74, 110, 114, 162/2009) nemají žádnou souvislost se spáchaným správním deliktem. Poukázal na to, že v souvislosti s žádostí zaměstnankyně o projednání věci dle § 14 odst. 3 ZP namítal v důsledku množství podání zaměstnankyně určitou nepřehlednost jejich pracovně právních požadavků vůči zaměstnavateli z hlediska v úvahu přicházejícího projednání a dokládal toto příslušnými písemnostmi. Namítal, že správní orgán zcela bez konkrétních důkazů v oblasti posuzování zdravotního stavu, znalostí konkrétní situace na pracovišti vnímané a hodnocené zaměstnanci dotčeného odboru, tj. pracovním okolím J. T., přejímal bez dalšího negativní postoje zaměstnankyně k zaměstnavateli a odůvodňoval jimi své závěry v rámci své kontrolní a následně i rozhodovací činnosti. Za zcela scestné považoval žalobce úvahy OIP, jímž odůvodnil výši pokuty.

Dále žalobce namítal pod bodem V. žaloby, že rozhodné skutečnosti uvedené v § 36 odst. 1 ZIP nebyly v jeho případě řádně zkoumány. Uvedl, že pokud by teoreticky připustil, že ke spáchání správního deliktu mohlo za daných okolností skutečně dojít, nebyla dle něj dostatečně zohledněna skutečnost, že se v jeho případě jednalo o první porušení právních předpisů na úseku rovného zacházení, přičemž takové porušení hodnotí jako marginální. Uvedl, že je přesvědčen, že případná sankce za správní delikt měla být uložena jako výstraha, která by měla být úměrná mimo jiné závažnosti údajného protiprávního jednání a poměrům pachatele, kdy preventivní funkce by měla převažovat nad represí. Měl za to, že uložená pokuta nebyla uložena při důsledné aplikaci ZIP, neboť mu byla uložena pokuta ve výši, která je zjevně nepřiměřená, a to s ohledem na okolnosti spáchání správního deliktu, a s ohledem na výši pokut ukládanou správním orgánem při porušování povinnosti na úseku rovného zacházení. Dle informací, které obdržel, se výše sankcí za správní delikty na úseku rovného zacházení dle § 24 ZIP ukládané OIP pohybovala v rozmezí cca 18.000-22.000,- Kč, přičemž žalobci byla uložena sankce čtyřnásobně vyšší. Poukázal na to, že z přehledu vypracovaného dotčeným OIP vyplývá, že za období 1.1.2008 až 1.10.2010 pokutu vyšší než žalobci OIP uložil pouze ve 22 případech ze 455 případů. V ostatních případech byly uloženy pokuty podstatně nižší, a to i za spáchání deliktů, které jsou dle názoru žalobce společensky podstatně nebezpečnější. Namítal, že nebyla dodržena jedna ze zásad činností správních orgánů, dle které správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Žalobce poukázal i na judikaturu správních soudů, zejména rozsudky Vrchního soudu v Praze č.j. 6 A 168/95-15 ze dne 25.5.1998 a č.j. 7 A 19/95-22 ze dne 21.2.1997 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 21/2010-127 ze dne 28.7.2010, www.nssoud.cz.

Závěrem žalobce uvedl, že je přesvědčen, že ze strany správního orgánu byly v rámci správního uvážení překročeny meze a hlediska stanovené zákonem a premisy

úsudku správního orgánu nebyly zjištěny řádným procesním způsobem. Navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí.

Podáním ze dne 18.3.2011 žalobce doplnil žalobu ze dne 4.3.2011. V doplnění mimo jiné zdůraznil, že místní příslušnost provedení kontroly u žalobce byla žalovaným prolomena pouze v případě podnětů, které byly žalovaným postoupeny OPI dne 4.5.2009, a to ve věci spisu č. j. 1317/4.53/09/15.2 a č.j. 1396/4.53/09/15.2. K dalšímu prolomení místní příslušnosti z podnětu ze dne 9.2.2010 již žalovaným nedošlo. Žalobce namítal nedostatek místní příslušnosti k provedení kontroly u žalobce na základě podnětu ze dne 9.2.2010.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 13.5.2011 se podrobně vyjádřil k obsahu žaloby. Navrhoval zamítnutí žaloby. K bodu II. žaloby uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobce, že nezákonným rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech a byla mu uložena zcela neadekvátní pokuta. Dle názoru žalovaného výše pokuty byla řádně odůvodněna a její výše odpovídá okolnostem daného případu a nevybočuje z mezí správního uvážení. K bodu III. uvedl, že k prolomení místní příslušnosti došlo v souladu s ust. § 6 odst. 5 zák. č. 251/2005 Sb. V žalobě zmíněna zásada objektivního zjištění stavu věci tímto prolomením místní příslušnosti nemohla být porušena, neboť právě z tohoto důvodu (námitky podjatosti) žalovaný rozhodl o jejím prolomení.

Pokud se jedná o žalobní námitky týkající se postupu OPI jako kontrolního orgánu ve věci podnětu zaměstnankyně T., pak žalovaný uvedl, že rozhodnutí kontrolního orgánu, jak vyhodnotí konkrétní podnět, zda provede kontrolu u daného zaměstnavatele nebo provede, kdy a kdo ji provede a v jakém rozsahu, je zcela a pouze v kompetencích příslušného kontrolního orgánu a není dle jeho názoru samo o sobě předmětem soudního přezkumu při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí správních orgánů ve správním řízení. Namítal, že není zřejmé, jakým postupem byl nebo mohl být žalobce zkrácen na svých právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Úvahy žalobce jako zaměstnavatele o postoji OIP k pracovní neschopnosti zaměstnankyně a termínu provedení kontroly až po jejím skončení a jeho tvrzení, že kontrola musela proběhnout na základě úplně jiného podnětu, označil za čistě spekulativní a uvedl, že se nezakládají na pravdě a realitě. Pokud se jedná o žalobní tvrzení ohledně neochoty odborové organizace účastnice jednání za situace zahájeného soudního řízení, pak žalovaný uvedl, že jde o okolnosti vedlejší, která přímo s předmětem správního řízení nesouvisí. Žalovaný dále uvedl, že věc vyřízení podnětu paní T. se vyvíjela tak, že nejprve bylo o podnětu rozhodnuto tak, že se šetřit nebude a podnět ke kontrole byl v roce 2009 odložen. Následně však v r. 2010 paní T. podala na OIP znovu podnět ke kontrole, který se týkal stejné záležitosti jako původní. Tento nový podnět byl spojen s jejím původním podnětem a vzhledem k vývoji celé situace a jednání žalobce i postižené zaměstnankyně byl oblastním

inspektorátem práce přehodnocen přístup k případu i k původnímu podnětu a bylo rozhodnuto, že se podnět šetřit bude.

Žalovaný uvedl, že se s námitkami žalobce vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že orgány inspekce práce se věcnou stránkou stížností zaměstnankyně nezabývaly. Zkoumaly ji pouze do té míry, aby zjistily, zda na ni dopadá ust. § 14 odst. 3 zákoníku práce. Námitky žalobce považoval za bezdůvodné.

K další námitce žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí společně s prvostupňovým rozhodnutím, které potvrdil a se kterým tvoří jeden celek, obsahuje dostatečně určitou a přezkoumatelnou úvahu ohledně rozhodnutí o výši uložené sankce. Uvedl, že je přesvědčen, že správní úvaha v napadených rozhodnutích obsažená se pohybuje v mezích zákona. Dle jeho názoru nedošlo v daném případě k porušení zásady stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu. Závěrem konstatoval, že je přesvědčen o tom, že žalobci uložená pokuta je přiměřená okolnostem daného případu, je řádně odůvodněna. Při jejím stanovení správní orgán vycházel ze všech kritérií stanovených v § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce a je výsledkem správního uvážení, které se pohybuje v mezích zákona a je přezkoumatelné. Navrhoval zamítnutí žaloby.

B.

Krajský soud již o věci rozhodoval:

- a) rozsudkem ze dne 27.12.2012 č.j. 38 Ad 16/2011-74, ten však byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5. 2013 č.j. 4 Ads 9/2013-32, www.nssoud.cz,
- b) rozsudkem ze dne 31.10.2013 č.j. 38 Ad 16/2011-130, ten však byl k další kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14.2. 2014 č.j. 4 Ads 118/2013-33, www.nssoud.cz.

C.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

D.1.

Dokazováním provedeným do vydání předcházejícího rozsudku ze dne 31.10. 2013 soud zjistil, že:

- starosta města Rakovník jmenoval paní Mgr. E. H. tajemnicí Městského úřadu Rakovníka s účinností od 1.7.2001. Podle organizačního řádu Městského úřadu Rakovník čl. 5 písm. a) jménem úřadu jedná starosta v případech, kdy zastupuje město navenek, ve věcech pracovněprávních tajemník.
- Město Rakovník, zastoupené tajemnicí Městského úřadu, uzavřelo pracovní smlouvu s Bc. J. H. dne 1.9.2006, s D. S. dne 19.12.2002 a s J. T. dne 13.2.1995.
- J.T. adresovala Městskému úřadu Rakovník, k rukám tajemnice Mgr. E. H. přípis ze dne 19.2.2009, nazvaný Stížnost na vedoucího odboru dopravy Městského úřadu Rakovník. Ve stížnosti uvedla, že důvodem její stížnosti je nerovný přístup vedoucího odboru pana F. k podřízeným (nebojí se jeho jednání k její osobě nazvat bossingem). Dále mimo jiné uvedla, že ze strany vedoucího v poslední době čelí neustálým tlakům na svou osobu, které vyvrcholilo nesmyslným upozorněním na pracovní nedostatky ze dne 19.1.2009 a 16.2.2009. Ve své stížnosti nehodlá uvádět konkrétní případy chování svého nadřízeného, které považuje za nerovný přístup k podřízeným a bossing její osoby, neboť jejich výčet a popsání by bylo zdouhavé a nepřehledné, a proto je uvede při řešení a ústním projednání této stížnosti. Zároveň žádala při projednávání stížnosti o přítomnost zástupce odborové organizace.
- tajemnice Městského úřadu Rakovník sdělila J. T. přípisem ze dne 27.2.2009, že potvrzuje příjem její stížnosti ze dne 19.2.2009 na vedoucího odboru dopravy Městského úřadu Rakovník pana F. F., jejímž obsahem je nerovný přístup k podřízeným, přičemž jeho jednání je nazváno bossingem. Uvedla, že při posuzování stížnosti shledala, že zde není uvedena žádná konkrétní skutečnost, která by opravňovala domněnku, že ze strany F. F., vedoucího odboru dopravy, Městského úřadu Rakovník, dochází k nerovnému přístupu k podřízeným a k bossingu. J.T. byla vyzvána k doplnění stížnosti, zejména o uvedení konkrétních případů jednání nadřízeného, které považuje za nerovný přístup k podřízeným, konkrétních jednání vůči její osobě, které nazvala bossingem, a dále uvedení konkrétních negativních opatření zavedených na odboru dopravy kvůli její osobě, která se svým způsobem negativně dotýká ostatních zaměstnanců odboru dopravy. Bylo sděleno, že objektivní posouzení stížnosti bez definování zcela konkrétních situací není možné.
- J. T. přípisem ze dne 6.3.2009 nazvaném „Nesouhlas se snížením osobního příplatku“, adresovaném svému zaměstnavateli uvedla, že nesouhlasí se snížením, resp. odebráním, osobního příplatku. V návrhu na jeho snížení není uveden žádný konkrétní důvod k jeho odebrání. Přípisem ze dne 7.3.2009 nazvaném Doplnění stížnosti na vedoucího odboru dopravy Městského úřadu Rakovník uvedla, že předmětem její stížnosti a projednání za přítomnosti zástupce odborové organizace plně postačí lživé skutečnosti uvedené v obou upozorněních na porušování pracovní kázně, neboť oba tyto dokumenty svědčí o bossingu její osoby ze strany zaměstnavatele a přípisem ze dne 7.3.2009 adresovaným zaměstnavateli nazvaným nesouhlas s odvoláním souhlasu k výkonu jiné výdělečné činnosti mimo jiné uvedla, že žádá o opětovný souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti.
- v podání ze dne 25.3.2009 nazvaném „Žádost o projednání stížnosti na vedoucího odboru dopravy“ J. T. mimo jiné uvedla, že po dvou ústních stížnostech na vedoucího odboru dopravy pan F. F. podala stížnost písemnou, jelikož na její předchozí dvě ústní stížnosti nebylo reagováno. Jelikož nebyla vyrozuměna o termínu konání ústního projednání

písemné stížnosti, žádá opětovně o její projednání. Dále uvedla, že je sice v pracovní neschopnosti, ale má povoleny vycházky v době od 10.00 hodin do 16.00 hodin a po poradě s psychologem se může takového jednání zúčastnit, neboť je práce neschopná z důvodu psychického stavu vyvolaného stupňující se šikanou ze strany nadřízených, a toto projednání ji v jejím stavu naopak může pomoci ke zlepšení zdravotního stavu.

- J. T. podala dne 27.3.2009 písemně návrh, který adresovala zaměstnavateli na odvolání F. F. z funkce vedoucího odboru dopravy.
- dne 27.3.2009 žádala J.T. písemně o odpověď na svou žádost-nesouhlas s odvoláním souhlasu k výkonu jiné výdělečné činnosti.
- přípisem ze dne 7.4.2009 tajemnice Městského úřadu Rakovník sdělila J. T. mimo jiné, že obdržela její písemnosti ze dne 25.3.2009 a 27.3.2009. Pod bodem 1. „Sdělení“ tajemnice Městského úřadu Rakovník uvedla, že vzhledem k tomu, že J. T. je v pracovní neschopnosti a tajemnice není schopna posoudit, jaké následky by mohlo mít projednání věci na zdraví J. T., vyčká do doby, kdy bude schopna projednání bezproblémově absolvovat, tj. nebudou zde překážky v podobě pracovní neschopnosti. Dále tajemnice uvedla „Nerada bych se jako zaměstnavatel do budoucna vystavovala čemukoli, co by mohlo být vnímáno jako konání ohrožující vaše zdraví“. Pod bodem 2. bylo sděleno, že podávat návrh na odvolání vedoucího odboru je kompetence tajemníka a rozhoduje o něm rada města. Pod bodem 3. je uvedeno, že nesouhlas s odvoláním souhlasu k výkonu jiné výdělečné činnosti již byl řešen několikrát.
- přípisem ze dne 26.4.2010 tajemnice MěÚ Rakovník vyzvala J. T., nechť sdělí, zda s ohledem na uplynutí velmi dlouhého časového období (které souviselo s její dlouhodobou pracovní neschopností) a vzhledem k podané žalobě na zajištění rovného zacházení na pracovišti, trvá stále na projednání stížnosti na vedoucího odboru dopravy F. F. ze dne 25.2.2009 č. j. TAJ 74/2009 včetně doplnění stížnosti ze dne 10.3.2009 č. j. TAJ/92/2009 a žádosti o projednání stížnosti ze dne 27.3.2009 č. j. TAJ/I1 0/2009 za účasti odborové organizace či již toto považuje vzhledem k současnému stavu věci za bezpředmětné.
- J.T. se žalobou ze dne 29.4.2009 proti žalovanému Městu Rakovník, která byla zapsána u Okresního soudu v Rakovníku pod sp. zn. 9C 132/2009, domáhala vydání rozsudku v tomto znění:
 - I. Žalovaný je povinen zajistit rovné zacházení s žalobkyní a dodržovat zákaz její jakékoli diskriminace.
 - II. Žalovaný je povinen přiznat žalobkyni osobní příplatek ve výši 1.600,- Kč měsíčně, a to zpětně od 1.3.2009; nedoplatek za dobu od 1.3.2009 do právní moci rozhodnutí je povinen jí vyplatit do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
 - III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni 100.000,- Kč do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
 - IV. Určuje se, že upozornění žalovaného na porušování pracovní kázně ze dne 19.1.2009 a 16.2.2009 jsou neplatná.
 - V. Žalovaný je povinen udělit žalobkyni souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti pro Svazek obcí okresu Rakovník pro zajištění dopravní obslužnosti do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
 - VI. Žalovaný je povinen poskytnout žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- přípisem ze dne 30.4.2009 J. T. byla vyzvána svým zaměstnavatelem, aby

sepsala všechny výhrady a zaslala je najednou.

- Státní úřad inspekce práce přípisem ze dne 4.5.2009 sdělil OIP pro Ústecký kraj a Liberecký kraj, že OIP pro Středočeský kraj obdržel podnět (jméno začerněno) směřující proti zaměstnavateli Městský úřad Rakovník. S ohledem na dosavadní průběh jednání ve věci podnětu, rozhodl Státní úřad inspekce práce o prolomení místní příslušnosti tak, že k provedení kontroly u zaměstnavatele Městského úřadu Rakovník, pověřuje OIP pro Ústecký kraj a Liberecký kraj.
- přípisem ze dne 12.5.2009 J. T. reagovala na přípis zaměstnavatele ze dne 30.4.2009.
- dle rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti J. T. se stala práce neschopná od 13.2.2009, schopna práce od 26.3.2010. Dále byla neschopna práce od 2.6.2010.
- předsedkyně Místní organizace OS státních orgánů a organizací v Rakovníku přípisem ze dne 13.5.2010 sdělila tajemnici MěÚ Rakovník, že není vhodné, aby se odborová organizace jednání o mimosoudním projednání sporu mezi J. T. u a žalovaným Městem Rakovník zúčastnila s ohledem na skutečnost, že odborová organizace není účastníkem řízení a v tomto sporu nevystupuje ani jako právní zástupce žádného z účastníků. Celá kauza je předmětem soudního řízení. Odborová organizace není účastníkem řízení a nevystupuje ani jako právní zástupce účastníka sporu, nemá kompetence do sporu zasahovat.
- OIP pro Ústecký kraj a Liberecký kraj dne 6.5.2010 Městu Rakovník zaslal Oznámení o provedení kontroly v oblasti dodržování povinností vyplývajících z pracovněprávních předpisů podle § 3 zákona č. 251/2005 Sb. Město Rakovník bylo vyzváno k předložení vyjmenovaných dokladů a vytvoření základních podmínek k výkonu kontroly a součinnosti, a případné zajištění pověřeného zástupce, odpovědného za oblast personální, platovou, bezpečnost práce s tím, že inspektoři OIP se dostaví do sídla zaměstnavatele Husovo náměstí, Rakovník, za účelem provedení kontroly. V oznámení bylo dále sděleno, že Státní úřad inspekce práce jako nadřízený orgán dne 4.5.2009 rozhodl o prolomení místní příslušnosti.
- dne 17.5.2010 na Městském úřadu v Rakovníku proběhlo jednání OIP za přítomnosti inspektorky a inspektora OIP a J. T.. K dotazu inspektorů J. T. uvedla konkrétní č. j. spisů, které zpracovala v náplni 10. platové třídy a v 11. platové třídě. Dále bylo jednáno za přítomnosti inspektorů OIP a Ing. A. G., předsedkyně Místní organizace odborového svazu státních orgánů a organizací v Rakovníku. K dotazu OIP Ing. A. G. sdělila, že stížnost paní T. ze dne 19.2.2009 s odborovou organizací a zaměstnavatelem projednána nebyla. Až koncem dubna 2010 jí byla elektronickou poštou ze strany zaměstnavatele zaslána kopie písemnosti Sdělení ve věci projednání stížnosti za účasti odborové organizace adresované paní T. K dalšímu dotazu, zda byla projednána stížnost o neuznání pracovního úrazu z roku 2008 (facka na pracovišti) bylo sděleno, že odborová organizace o této události nebyla informována.
- JUDr. V. H. zaslal dne 19.5.2010 E. H. návrh dohody o narovnání, ve kterém požadoval 100.000,- Kč jako zadostiučinění. Dále uvedl, že zbytek představují výlohy právního zastoupení, dopočtené ke dni podání návrhu.
- dne 17.6.2010 byl sepsán OIP pro Ústecký kraj a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem protokol o kontrole provedené podle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu

ustanovení § 3 a pořízený podle § 8 písm. h) zákona č. 251/2005 Sb. u kontrolované osoby Město Rakovník za kontrolované období od 1.1.2008 do dne zahájení kontroly. Dle obsahu protokolu č.j. 1878/21/7.III/2010/15.2 kontrola byla zaměřena na dodržování povinností v následujících oblastech:

1. nerovné zacházení
2. odměňování zaměstnanců platem - zařazení do platových tříd. Bylo kontrolováno období od 1.1.2008 do dne zahájení kontroly.

Bylo zjištěno porušení § 14 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., když zaměstnavatel neprojednal se zaměstnankyní J. T. za účasti odborové organizace stížnost v souladu s ustanovením § 14 odst. 3 zákonu práce. OIP odůvodnil své zjištění tím, že stížnost byla sepsána dne 19.2.2009 a byla přijata zaměstnavatelem na podatelně dne 23.2.2009 pod č.j. TAJ/74/2009. Směřovala na nadřízeného zaměstnankyně, vedoucího odboru dopravy F. F. Zaměstnankyně byla informována o přijetí stížnosti a vyzvána k doplnění stížnosti, což dne 10.3.2009 učinila. Dalším dopisem ze dne 25.3.2009 opakovaně vyzvala zaměstnavatele k projednání své stížnosti. Uvedla v něm, že ačkoliv je v pracovní neschopnosti, může se dle vyjádření svého lékaře zúčastnit projednávání stížnosti. Kontrolou bylo zjištěno, že do dne zahájení kontroly k projednání stížnosti nedošlo.

Dále bylo zjištěno porušení § 123 odst. 2 zákoníku práce, § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě.

- Městský úřad Rakovník žádostí ze dne 23.6.2010 požádal o přezkoumání protokolu č.j. 1878/21/7.III/2010/15.2 ze dne 17.6.2010, ve kterém uvedl, že nesouhlasí se zjištěními uvedenými v protokolu. Namítal, že:

- 1) zaměstnavatel se nemohl nedopustit porušení § 14 odst. 3 zákoníku práce, tj. že neprojednal se zaměstnankyní stížnost za účasti odborové organizace, a to z těchto důvodů: Zaměstnankyně J. T. byla v době od 12.02.2009 do 25.03.2010 včetně, v pracovní neschopnosti. Režim dočasně neschopného pojištěnce v sobě mimo jiné zahrnuje povinnost zdržovat se v době dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a dodržovat rozsah a dobu povolených vycházek. Zaměstnankyně nikdy v průběhu trvání dočasné pracovní neschopnosti nepředložila zaměstnavateli, že jí byly povoleny vycházky. Zaměstnavatel musel s ohledem na § 56 zák. č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, v platném znění, i s ohledem na stanovenou povinnost zaměstnankyně, dočasnou pracovní neschopnost, jejíž délku nemohl dopředu předpokládat, posuzovat jako překážku bránící projednání její stížnosti. Zaměstnavatel nikdy nezpochybňoval to, že je připraven věc projednat. Uvedenou překážku však je nutno posuzovat jako objektivní důvod, proč tak učinit nemohl. Zaměstnankyně měla dle vystavených rozhodnutí určeno místo pobytu v době pracovní neschopnosti v Lubné, tj. mimo sídlo zaměstnavatele i pracoviště zástupce odborového orgánu. Uvedl, že v době, kdy probíhala korespondence ohledně projednání s odborovou organizací mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, tj. březen a duben 2009 nemohl zaměstnavatel předjímat, jak dlouho pracovní neschopnost potrvá a jaké následky by případné projednání mohlo mít na zdraví zaměstnankyně. To za situace, kdy svoji pracovní neschopnost dávala do přímé souvislosti s tvrzeným "šikanózním jednáním zaměstnavatele" vůči své osobě. Postoj zaměstnavatele byl v této věci pak logicky opatrným tak, aby eliminoval případné

obvinění, že stanovením termínu v době pracovní neschopnosti zaměstnankyni "nutí" porušovat její povinnosti vyplývající z režimu dočasně práce neschopného. Kontrolní orgán dále zcela pominul, že zaměstnavatel byl celou dobu připraven věc se zaměstnankyní řešit. Uvedl, že podle jeho názoru se OIP nedostatečným způsobem zabýval, zda dokument zaměstnankyně č.j. TAJ. 92/2009 je po obsahové stránce skutečně věcně doplněním dle výzvy zaměstnavatele ze dne 27.02.2010 tak, aby tento byl schopen vyhodnotit zcela konkrétní situace.

S ohledem na skutečnost, že zaměstnankyně podala dne 30.04.2009 na zaměstnavatele žalobu, jejímž předmětem byly mimo jiné i skutečnosti uváděné ve stížnosti, vyzval dne 26.04.2010 zaměstnankyni, zda trvá s ohledem na dlouhodobost překážky a nové skutečnosti její zájem projednat stížnost. Zaměstnavatel přitom vycházel z toho, že se v důsledku dlouhodobé pracovní neschopnosti zaměstnankyně a s ohledem na podanou žalobu o zajištění rovného postavení na pracovišti (dále jen "předmětná žaloba"), podstatným způsobem změnily okolnosti případu. Zaměstnankyně odpověděla mailem dne 14.05.2010.

Následně bylo na základě nařízeného soudního jednání (11.05.2010) na den 18.05.2010 domluveno jednání mezi zaměstnavatelem a zaměstnankyní za účasti jejího právního zástupce za účelem event. smírného vyřešení s termínem pro uzavření případné dohody nejpozději do 31.05.2010. Předpoklad zaměstnavatele byl, že se uvedeného jednání zúčastní i odborová organizace, ta se jednání odmítla zúčastnit. Vzhledem k obsahu předložených požadavků ze strany zaměstnankyně rozhodla rada města dne 27.5.2010 návrh dohody o narovnání neakceptovat. Pokus o mimosoudní vyřešení věci mezi spornými stranami se nezdařil a v této sporné věci tedy bude rozhodovat nezávislý soud.

Od 02.06.2010 ke dni podání žádosti je zaměstnankyně v pracovní neschopnosti. Kontrolní orgán dle názoru zaměstnavatele přisoudil uvedené povinnosti zaměstnavatele uložené v ust. § 14 odst. 3 zákoníku práce, v rámci svých kontrolních závěrů větší význam, než jaké má toto ustanovení, dle jeho názoru, ve smyslu právních výkladů. Uvedené ustanovení zákoníku práce je pouhou deklarací a nemá normativní povahu. Je koncipováno jako určitý prostředek k nalezení možnosti smíru v pracovněprávních vztazích mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Jeho smysl a význam je dán pouze v případě, následuje-li bezprostředně po vzniku sporné situace s cílem předejít možnému sporu mezi subjekty pracovněprávních vztahů, a to i případnému sporu soudnímu. Dovožoval, že jeho důsledné uplatnění po uplynutí doby více jak jeden rok, ztrácí zákonodárcem původně zamýšlený význam. Rovněž nemůže mít žádný zásadní význam za situace, kdy je již podána příslušná žaloba ve věci a sporné strany se bezvysledně pokusily vyřešit svůj pracovněprávní spor mimosoudní cestou.

- 2) nedopustil se porušení § 123 odst. 2 zákoníku práce ani § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, v platném znění. Své stanovisko podrobně odůvodnil.
- Městský úřad Rakovník podal dne 26.7.2010 námitky proti výsledku přezkoumání protokolu o kontrole č.j. 2967/7.111110/15.2-16 ze dne 9.7.2010 (dle § 41 odst. 2 zákona č. 251/2005 Sb.), ve kterých uvedl, že namítá nesprávnost výsledků přezkoumání, z důvodů již dříve uvedených v žádosti o přezkoumání protokolu. Obsah žádosti považoval za nedílnou součást těchto námitek.

V námitkách uvedl mimo jiné, že zaměstnavatel se nemohl nedopustit porušení § 14 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce v platném znění, tj. že neprojednal se zaměstnankyní stížnost za účasti odborové organizace, a to z těchto důvodů:

Zaměstnavateli nebyl a není znám zdravotní stav zaměstnance J. T.. Paní T. zaměstnavateli nepředložila žádnou zprávu ani jiné sdělení ošetřujícího lékaře, zda se může zúčastnit jednání, kde by byly řešeny podrobnosti pracovněprávního charakteru. Zaměstnavatel v té době vůbec nemohl předpokládat, že pracovní neschopnost zaměstnankyně p. T. potrvá tak dlouho. O tom, že její onemocnění nemá banální charakter, svědčí i opětovná pracovní neschopnost, která v současné době stále trvá i poměrně nedávná hospitalizace v psychiatrické léčbě. Skutečnost, že zaměstnankyně paní T. je opět od 2.6.2010 v pracovní neschopnosti dosud potvrzuje, že její zdravotní stav nemá zlepšující se tendenci. Vzhledem ke špatnému psychickému stavu zaměstnankyně, který ona sama zdůrazňovala (ačkoli nikdy nepředložila žádnou lékařskou zprávu v tomto smyslu), nemohl zaměstnavatel vyhodnotit zdravotní způsobilost zaměstnankyně k projednání její stížnosti, neboť k tomu není logicky oprávněn. Posouzení zdravotní stavu zaměstnankyně je v kompetenci ošetřujícího lékaře.

Uvedl, že posouzení zdravotního stavu ve vztahu k danému časovému okamžiku přísluší výhradně odborně způsobilému ošetřujícímu lékaři, který je detailně seznámen se zdravotním stavem jmenované, a proto pouhé subjektivní přesvědčení zaměstnankyně (navíc za situace, kdy jsou důvodné pochybnosti o jejím duševním zdraví) nemohou být důvodem k odbourání překážky k projednání stížnosti zaměstnankyně. Dle názoru zaměstnavatele by pracovní neschopnost jako překážka projednání stížnosti v době trvání nemoci mohla být odbourána výhradně na základě vyjádření ošetřujícího lékaře, který by konstatoval, že zaměstnankyně je po zdravotní stránce schopná a psychicky způsobilá v době stanovených vycházek k projednání její stížnosti u zaměstnavatele, neboť v opačném případě by pak zaměstnavatel nesl riziko odpovědnosti za případné zhoršení zdravotního stavu zaměstnance. Žádná lékařská zpráva v tomto duchu nebyla zaměstnankyní za celou dobu trvání její pracovní neschopnosti zaměstnavateli doložena. Dále uvedl, že ze strany zaměstnavatele nebyla jen obava o možné zhoršení zdravotního stavu zaměstnance paní T., ale bylo nutné vzít v úvahu i procesní váhu projednávání pracovních záležitostí s člověkem, který zaměstnavateli sdělil, že je ve špatném psychickém stavu. Z okolností případu bylo zřejmé, že pokud k projednání dojde, bude se s ohledem na rozsah, značný počet podání, různorodost a leckdy i nejednoznačnost požadavků učiněných p. T. vůči zaměstnavateli v období do podání žaloby dne 30.04.2009 jednat o proces vysoce stresující a konfliktní a časově náročný. Opatrnost zaměstnavatele tudíž byla zcela na místě (zvláště za situace, kdy tvrzeným důvodem pracovní neschopnosti byla ze strany p. T. šikana, popř. mobing, jehož znakem jsou dle odborné literatury mimo jiné i útoky na zdraví zaměstnance).

Dovozoval, že kontrolní orgán měl ke specifiku tohoto případu rozhodně přihlídnout. Závěr kontrolního orgánu o neprojevení snahy splnit svou povinnost a stížnost zaměstnankyně projednat v přiměřené době od podání stížnosti, považoval za spekulaci. Namítal, že zákon nedefinuje, v jaké době tak má zaměstnavatel učinit. Překážky v práci jsou zcela objektivní skutečností, kterou musí respektovat jak zaměstnanec, tak i zaměstnavatel. Zaměstnavatel zdůraznil, že v žádném případě neměl v úmyslu protahovat a odkládat jednání

s paní T. tak, aby nebylo naplněno ustanovení § 14 odst. 3 zákoníku práce, a že jeho postoj je pouze vyplynulý ze specifických okolností daného případu.

Zdůraznil, že stížnost na postup zaměstnavatele zasláná OIP byla podána s velmi velkým časovým odstupem, z čehož dovozoval, že ve skutečnosti zájem na projednání věci ze strany p. T. nebyl dán a je jen dalším z charakteru soustavného šikanózního jednání vůči zaměstnavateli. Navrhoval zvážení použití ustanovení § 14 odst. 1 ZP, tj. že výkon práv nesmí být v rozporu s dobrými mravy. Dále uvedl, že zaměstnavatel se nedopustil porušení § 123 odst. 2 zákoníku práce ani § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 564/2006 Sb. Poukázal na to, že samostatnost rozhodování vyplývá z charakteristiky 9. platové třídy a uvedl, že pokud se jedná o proces posuzování okolností, zda nebyl spáchán trestný čin, toto je činnost, kterou jednoznačně provádí pouze vedoucí odboru. Ten vyhodnotí a rozhodne, jaký konkrétní referent a jakým způsobem vyhotoví podnět o podezření ze spáchání trestného činu příslušnému orgánu činném v trestním řízení, včetně právní kvalifikace. Nelze očekávat od referenta, v tomto případě písaře, že zná problematiku trestných činů, tak aby tuto skutečnost sám vyhodnotil a postoupil. Vedoucí odboru kontrolou vyhotovené písemnosti a podpisem stvrzuje správnost takového postupu. Bez jeho podpisu by k postoupení nemohlo dojít, tudíž by nebyla naplněna díkce příslušného ustanovení katalogu. Vedoucí odboru je organizačním řádem zmocněn podepisovat v podstatě veškerá rozhodnutí vyhotovená na odboru dopravy nebo on sám může zmocnit referenty k provedení určitých úkonů (např. vedení řízení, vypracování dokumentu). Zaměstnavatel vycházel při zařazení do jednotlivých platových tříd ze skutečně vykonávaných prací jednotlivými referenty s ohledem na možné nejnáročnější práce v dané třídě. Vypracování podnětů o podezření trestných činů není ve skutečnosti příslušnými referenty samostatně vypracováno. Většina podezření z trestných činů je osobně konzultována vedoucím odboru se státním zástupcem. Až poté vedoucí odboru rozhodne, zda věc bude postoupena příslušnému orgánu, činném v trestním řízení. Poukázal na písemnosti k odměnám, které byly vyhotovovány zaměstnavatelem dávno před kontrolou. Žádal, aby kontrolní orgán své závěry vyjádřené v protokolu změnil a to tak, že nebylo zjištěno žádné porušení povinností ze strany zaměstnavatele.

- rozhodnutím ze dne 19.8.2010 vedoucí inspektor Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a pro Liberecký kraj jako věcně a místně příslušný orgán podle § 41 odst. 2 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o IP"), rozhodl o námitkách právnické osoby Město Rakovník (dále jen "kontrolovaná osoba"), proti výsledku přezkoumání protokolu o kontrole čj. 2967/7. III/10/15.2-16 ze dne 9.7.2010 tak, že námitky kontrolované osoby proti výsledku přezkoumání protokolu čj. 2967/7.III/10/15.2-16 ze dne 9.7.2010 zamítl, s odůvodněním, že neshledal důvody pro změnu nebo zrušení výsledku přezkoumání protokolu.

V odůvodnění mimo jiné uvedl, že v době od 17.5.2010 do 17.6.2010 byla provedena u kontrolované osoby kontrola zaměřená na dodržování povinností vyplývajících z pracovněprávních předpisů podle § 3 zákona o IP. Inspektor OIP konstatoval v protokolu o kontrole čj. 1878121/7.III/2010/15.2 ze dne 17.6.2010 (dále jen "protokol o kontrole") v části Kontrolní zjištění:

1. zaměstnavatel neprojednal se zaměstnankyní J.T. za účasti odborové organizace stížnost na vedoucího odboru dopravy Městského úřadu Rakovník. Tím došlo k porušení ustanovení § 14 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "ZP").

2. zaměstnavatel nezařadil zaměstnankyně Bc. J. H., D. S. a J.T. do odpovídajících platových tříd, podle po nich požadovaných, nejnáročnějších prací v souladu s ustanoveními § 123 odst. 2 zákoníku práce a § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě.

S obsahem protokolu o kontrole byla kontrolovaná osoba seznámena v jejím sídle dne 17.6.2010 a seznámení stvrdila svým podpisem. Kontrolovaná osoba požádala písemně o přezkoumání protokolu. Žádost byla podána v zákonné lhůtě a doručena OIP dne 24.6.2010. Inspektor OIP provedl přezkoumání protokolu o kontrole, přičemž nebyly zohledněny připomínky kontrolované osoby. Kontrolní zjištění se nemění a zůstává tak v platnosti ve znění uvedeném v protokolu. Výsledek přezkoumání protokolu o kontrole převzala kontrolovaná osoba z datové schránky dne 12.7.2010. Proti výsledku přezkoumání protokolu podala kontrolovaná osoba námitky proti výsledku přezkoumání protokolu. Námitky byly doručeny do sídla OIP v Ústí nad Labem dne 27.7.2010, tj. v zákonné lhůtě.

Kontrolovaná osoba nesouhlasila se závěry uvedenými ve výsledku přezkoumání protokolu a odkázala na důvody, které ji vedly k podání žádosti o přezkoumání protokolu a žádá, aby obsah žádosti o přezkoumání protokolu byl považován za nedílnou součást podaných námitek.

Vedoucí inspektor OIP k bodu 1 námitek uvedl, že z předloženého spisového materiálu vyplývají níže uvedené skutečnosti:

Stížnost zaměstnankyně J. T. (dále jen "stěžovatelka") na vedoucího odboru dopravy Městského úřadu Rakovník, byla shora uvedenému úřadu podle otisku přijímajícího razítka doručena dne 23.2.2009. Dopisem ze dne 27.2.2009 bylo stěžovatelce oznámeno převzetí stížnosti a současně byla vyzvána k doplnění stížnosti o konkrétní údaje. Stěžovatelka tak učinila dopisem, který kontrolovaná osoba obdržela dne 10.3.2009. Při konkretizaci důvodu stížnosti odkázala stěžovatelka na dva případy upozornění na porušení pracovní kázně, které jí byly předány a které dle jejího názoru svědčí o bossingu vůči její osobě ze strany zaměstnavatele. Dne 27.3.2009 byl kontrolované osobě doručen další dopis stěžovatelky, ve kterém sděluje povolení vycházek v době od 10.00 hodin do 16.00 hodin a ochotu zúčastnit se v časovém rozpětí vycházek projednání stížnosti. Jak lze z dopisu dovodit, bylo rozhodnutí stěžovatelky osobně se zúčastnit projednání stížnosti i v době její dočasné pracovní neschopnosti, učiněno po poradě s psychologem. Kontrolovaná osoba stěžovatelce odpověděla dopisem ze dne 7.4.2009, ve kterém sdělila, že vzhledem k pracovní neschopnosti stěžovatelky bude vyčkáno do doby odstranění překážek v podobě pracovní neschopnosti. Další dopis stěžovatelce byl předán na pracovišti dne 26.4.2010, tedy více jak po jednom roce. Obsahem dopisu byl dotaz, zda stěžovatelka stále trvá na projednání stížnosti ze dne 25.2.2009 čj. TAJ 174/2009 (správně má být ze dne 23.2.2009), či její projednání považuje již za bezpředmětné.

Bylo uvedeno, že důvody, pro které nebyla stížnost projednána a které kontrolovaná osoba uvedla jednak v žádosti o přezkoumání protokolu, tak i námitkách proti výsledku přezkoumání protokolu, tj. zejména dlouhodobá pracovní neschopnost stěžovatelky, neoznámení, zda stěžovatelka má povolené vycházky, či obava o její zdravotní stav, jsou zavádějící, neodpovídající skutečnosti a podporují závěr o neochotě záležitost se stěžovatelkou projednat. Tomu svědčí i dopis kontrolované osoby stěžovatelce ze dne 7.4.2009, ve kterém jí sděluje, že stížnost bude projednána až po odpadnutí překážky spočívající v její pracovní neschopnosti a to i přes skutečnost, že stěžovatelka písemně dopisem

ze dne 27.3.2009 oznámila rozsah vycházek i faktický souhlas lékaře s její přímou účastí na projednání stížnosti. Není tedy pravdivé tvrzení kontrolované osoby uvedené v žádosti o přezkoumání protokolu, že zaměstnankyně nikdy v průběhu trvání dočasné pracovní neschopnosti nepředložila zaměstnavateli, že jí byly povoleny vycházky". Akceptovatelná není námitka, že ZP nestanoví lhůtu k projednání stížnosti. Povinnost zaměstnavatele projednat stížnost patří k základním zásadám pracovněprávních vztahů, jejíž cílem je především smírné řešení sporů. V těchto případech je nezbytné uplatnit obecné pravidlo tzv. spravedlivého očekávání, tj., stížnost projednat v přiměřené lhůtě a bez zbytečného odkladu, což v daném případě nebylo provedeno. Nečinnost zaměstnavatele (jeho vedoucích zaměstnanců) při vyřizování stížností zaměstnanců na výkon práva povinností vyplývající z pracovněprávních vztahů zakládá skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. d) zákona o IP a za tento správní delikt lze uložit pokutu až do výše 400.000,- Kč. Projednání stížnosti po více jak jednom roce a vzhledem k řešení případu soudní cestou, se stává její projednání bezpředmětným a ztrácí se tak zákonodárcem zamýšlený význam včasného smírného řešení sporů. Domáhání se práva k projednání stížnosti, zakotveného v ustanovení § 14 odst. 3 ZP nelze považovat za šikanózní jednání zaměstnance vůči zaměstnavateli.

Dále se vyjádřil k bodu 2 námitek.

- Státní úřad inspekce práce přípisem ze dne 25.8.2010 uložil kontrolované osobě Městu Rakovník dle údajů uvedených v protokolu o výsledku kontroly ze dne 17.6.2010 č.j. 1878/21/7.III/2010/15.2 odstranit nedostatky uvedené v citovaném protokolu, a to takto:
 - 1) zajistit odstranění nedostatku uvedeného v protokole pod bodem 1) pro dobu budoucí, aby nedocházelo k porušování ustanovení § 14 odst. 3 zákona a č. 262/2006 Sb. a
 - 2) zajistit odstranění nedostatku uvedeného v protokole pod bodem 2) porušení na úseku odměňování zaměstnanců, a to v termínu do 10.9.2010. Zároveň vyzval kontrolovanou osobu, aby předložila písemnou zprávu o přijatých opatřeních s případnými doklady potvrzujícími odstranění nedostatku, a to v termínu do 10.9.2010.
- Město Rakovník sdělilo k přijatým opatřením dne 8.9.2010 pod bodem 1) sdělení, že zaměstnavatel bude při projednávání stížnosti zaměstnance na výkon práv a povinností vyplývajících z pracovněprávních vztahů postupovat v souladu s ustanovením § 14 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., a to bezodkladně do budoucna s cílem předejít pracovněprávním sporům. Pod bodem 2) sdělení uvedlo, že zaměstnavatel bez ohledu na svůj vnitřní nesouhlasný postoj ke konečnému rozhodnutí OIP zajistí odstranění nedostatku uvedeného v protokolu, tj. porušení na úseku odměňování zaměstnanců týkající se § 123 odst. 2 zákoníku práce a nařízení vlády č. 564/2006 Sb.
- přípisem ze dne 29.9.2010 Oblastní inspektorát práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj sdělil OIP pro Středočeský kraj, že na základě rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce zn. 825/1.30/09 ze dne 4.5.2009 o prolomení místní příslušnosti provedl OIP pro Ústecký kraj a Liberecký kraj na základě podnětu paní J. T. kontrolu podle zákona č. 251/2005 Sb. u zaměstnavatele Město Rakovník, který spadá do místní příslušnosti OIP pro Středočeský kraj. Kontrolou byla zjištěna dvě závažná porušení zákonných povinností

zaměstnavatele, přičemž jedno z nich naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu na úseku rovného zacházení dle § 24 odst.1 písm. d) zákona o inspekci práce. Protože v kompetenci SÚIP je prolamování místní příslušnosti pouze k výkonu kontrol, předávají jako místně příslušnému správnímu orgánu výsledky kontroly k provedení správního řízení.

- OIP pro Ústecký a Liberecký kraj sdělil OIP pro Středočeský kraj dne 8.10.2010, že souhlasí se změnou místní příslušnosti.
- OIP pro Středočeský kraj se sídlem v Praze rozhodl usnesením ze dne 14.10.2010 č.j. 4049/4.53/10/15.2 o tom, že z důvodu vhodnosti postupuje Oblastnímu inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj věc č.j. 2967/7.III/10 k zahájení správního řízení s Městem Rakovník, IČ 244309.
- OIP dne 29.9.2010 sdělil Oblastnímu inspektorátu práce pro Středočeský kraj, že předává jako místně příslušnému správnímu orgánu výsledky kontroly k provedení správního řízení. Uvedl, že kontrolou byla zjištěna dvě závažná porušení zákonných povinností zaměstnavatele, přičemž jedno z nich naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu na úseku rovného zacházení.
- OIP pro Středočeský kraj dne 4.10.2010 sdělil OIP pro Ústecký a Liberecký kraj, že navrhuje, aby OIP pro Ústecký a Liberecký kraj, zahájil s kontrolovanou osobou i správní řízení o uložení pokuty vzhledem k tomu, že ve věci OIP pro Ústecký a Liberecký kraj provedl kontrolu a je podrobně seznámen se zjištěným závadným skutkovým stavem.
- dne 5.10.2010 byl sepsán protokol č.j. 6500/7.III/10/14.3-12 o seznámení se s podklady rozhodnutí. Seznámení byli přítomni oprávněné osoby OIP a za účastníka řízení tajemnice MÚ Rakovník a právník MÚ Rakovník.
- přípisem opatřeným presenčním razítkem OIP pro Ústecký kraj a Liberecký kraj a datem 6.10.2010 bylo sděleno Oblastním inspektorátem práce pro Středočeský kraj, že je navrhováno, aby bylo zahájeno s kontrolovanou osobou i správní řízení o uložení pokuty.
- dne 8.10.2010 Oblastní inspektorát práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj přípisem, který adresoval OIP pro Středočeský kraj sdělil, že v dané věci souhlasí se změnou místní příslušnosti.
- usnesením č.j. 4049/4.53/10/15.2 ze dne 14.10.2010 Oblastní inspektorát práce pro Středočeský kraj se sídlem v Praze z důvodu vhodnosti postoupil Oblastnímu inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj věc č.j. 2967/7.III/10 k zahájení správního řízení s Městem Rakovník. Usnesení stručně odůvodnil.
- dne 18.10.2010 OIP pro Ústecký a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem zaslal Městu Rakovník podání ze dne 18.10.2010 nazvané Oznámení o zahájení správního řízení a vyrozumění o provádění důkazů mimo ústní jednání.
- přípisem ze dne 20.10.2010 Město Rakovník podalo návrh OIP na doplnění dokazování, návrh na nařízení ústního jednání a své stanovisko k zahájení správního řízení o spáchání správního deliktu. Dále požadoval zaslání kopie písemnosti.

- dne 22.10.2010 sepsal Oblastní inspektorát práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj úřední záznam o provedení důkazu listinou. Listiny, kterými byl proveden důkaz, jsou označeny.
 - přípisem ze dne 25.10.2010 byl účastník písemně vyrozuměn s možností seznámit se s podklady rozhodnutí o s poučením o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům a dále byl vyrozuměn o možnosti nahlédnout do spisu inspektorátu sp. zn. 6500/7.III/10 ze dne 29.10.2010.
 - účastník žádal o změnu termínu k seznámení se s podklady rozhodnutí a k nahlédnutí do správního spisu. Této jeho žádosti bylo vyhověno. Účastník předal správnímu orgánu jako další důkazy 12 listin a současně navrhnul jako důkaz označené spisy. Dále podal návrh na další dokazování přestupkovými spisy, Komise pro projednání přestupků při OÚ Lužná a Komise k projednání přestupků Město Nové Strašecí. Správní orgán uvedené úvahy, závěry a spekulace účastníka, jakož i ostatní důkazy jím navrhované, odmítl jako irelevantní a naprosto nesouvisející se skutkovou podstatou vytykaného správního deliktu. Správní orgán se vyjádřil k jednotlivým důkazům, které navrhoval účastník řízení.
 - dne 29.10.2010 Oblastní inspektorát práce sdělil Městu Rakovník, že vyhovuje jeho žádosti a stanovuje náhradní termín pro nahlížení do spisu sp. zn. 6500/7.III/10 na den 5.11.2010.
 - dne 5.11.2010 byl sepsán protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí sp. zn. 6500/7.III/10.
 - dne 8.11.2010 tajemnice městského úřadu Rakovník sdělila stanovisko účastníka řízení k rozhodnutí č. j. 6500/7.III/10/14.3-12 a návrh na další dokazování.
 - tajemnice Městského úřadu Rakovník sdělila OIP pro Ústecký kraj a Liberecký kraj přípisem ze dne 12.11.2010, že zaměstnavatel zajistil odstranění nedostatku uvedeného v protokolu o výsledku kontroly ze dne 17.6.2010, tj. porušení na úseku odměňování zaměstnanců týkající se § 123 odst. 2 zákoníku práce a nařízení vlády č. 564/2006.
 - rozhodnutím ze dne 16.11.2010 OIP pro Ústecký kraj a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem rozhodl (č. j. 6500/7.III/10/14.3-14 tak, že účastník řízení – Město Rakovník je vinen tím, že jako zaměstnavatel neprojednal se zaměstnankyní J. T. její stížnost na výkon práv a povinností vyplývajících z pracovněprávních vztahů podanou dne 23.2.2009 a porušil tak právní povinnost vyplývající pro zaměstnavatele z ustanovení § 14 odst. 3 zákona č. 262/2006, zákoník práce v platném znění, čímž spáchal správní delikt na úseku rovného zacházení podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona IP, za který se mu podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona IP ukládá pokuta ve výši 80.000,- Kč, která je splatná u Celního úřadu v Ústí nad Labem na účet, a to do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále bylo rozhodnuto o povinnosti účastníka podle § 79 odst. 5 správního řádu nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, rovněž ve lhůtě do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
- V odůvodnění rozhodnutí se správní orgán podrobně zabývá průběhem kontroly na dodržování povinností vyplývajících z pracovněprávních předpisů, jejímž předmětem bylo dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů na úseku odměňování zaměstnanců, na úseku rovného zacházení se zaměstnanci a na úseku bezpečnosti práce s tím, že kontrola se týkala pracoviště Odboru dopravy Městského úřadu Rakovník.

Konstatoval, že kontrolou mimo jiné bylo zjištěno, že účastník jako zaměstnavatel porušil zákonnou povinnost vyplývající z ustanovení § 14 odst. 3 ZP, když neprojednal se zaměstnankyní J.T. její stížnost na výkon práv a povinností vyplývajících z pracovněprávních vztahů ze dne 19.2.2009, podanou zaměstnavateli dne 23.2.2009. Touto stížností se zaměstnankyně domáhala ochrany před jednáním svého nadřízeného, vedoucího odboru dopravy F. F. Zaměstnankyně byla informována o přijetí stížnosti a vyzvána k doplnění stížnosti, což dne 10.3.2009 učinila, a to dopisem "Doplnění stížnosti na vedoucího odboru dopravy" ze dne 7.3.2009 č.j. TAJ/92/2009. Dalším dopisem "Žádost o projednání stížnosti na vedoucího odboru dopravy" ze dne 25.3.2009 č.j. TAJ/IIO/2009 zaměstnankyně opakovaně vyzvala zaměstnavatele k projednání své stížnosti. Uvedla v něm, že ačkoliv je v pracovní neschopnosti, může se dle vyjádření svého lékaře zúčastnit projednávání stížnosti. V dopise "Sdělení" ze dne 7.4.2009 č.j. TAJ.IIO,112,113,114/2009 zaměstnavatel zaměstnankyni sděluje, že s projednáním stížnosti vyčká až bude ukončena její pracovní neschopnost.

Konstatoval, že uvedené porušení povinnosti bylo zjištěno za přítomnosti účastníka. S výsledkem kontroly byl účastník seznámen dne 17.6.2010. Účastník požádal v zákonem stanovené lhůtě o přezkoumání protokolu. Proti výsledku přezkoumání protokolu podal účastník námitky, které byly zamítnuty rozhodnutím o námitkách. Na základě tohoto zjištění uvedeného v protokole OIP pod bodem 1, zahájil inspektorát jako správní orgán s účastníkem správní řízení o uložení pokuty za správní delikt na úseku rovného zacházení. Oznámení o zahájení správního řízení bylo účastníku doručeno dne 18.10.2010, přičemž mu bylo současně oznámeno místo a termín provedení listinných důkazů ve věci. K oznámenému provádění důkazů dne 22.10.2010 se účastník nedostavil, téhož dne byl správnímu orgánu doručen přípis, kterým v dané věci vyjádřil své stanovisko, předložil návrh na doplnění dokazování a další návrhy.

Správní orgán se vyjádřil k námitkám uvedeným účastníkem. Konstatoval, že předmětem kontrolního zjištění ani předmětem řízení není vlastní věcná podstata sporů zaměstnankyně se zaměstnavatelem, ani vlastní průběh těchto sporů, nýbrž pouze a jediné to, zda účastník řízení porušil či neporušil svoji povinnost vůči zaměstnankyni vyplývající z ustanovení § 14 odst. 3 ZP. Věcnou podstatou stížnosti zaměstnankyně se inspektorát zabýval pouze do té míry, aby zjistil, zda na ni dopadá ustanovení § 14 odst. 3 ZP. K dalším navrženým důkazům uvedl, že nemají naprosto žádnou souvislost s posuzovaným skutkem spáchaným v roce předchozím - kromě dalšího průběhu vleklého sporu mezi zaměstnankyní a zaměstnavatelem, z nichž lze dovodit, že ještě v květnu 2010 nebyla projednána stížnost zaměstnankyně. Konstatoval, že dočasná pracovní neschopnost zaměstnankyně je sice překážkou v práci na straně zaměstnance, avšak nelze ji v daném případě interpretovat jako objektivní překážku bránící zaměstnavatele splnit svoji zákonnou povinnost vůči zaměstnankyni. Zaměstnavatel nebyl v žádném případě kompetentní k posuzování stavu (zdravotního, psychického) zaměstnankyně a následnému vyhodnocení její dočasné pracovní neschopnosti jako objektivní překážky bránící řádnému projednání její stížnosti. Bylo v kompetenci ošetřujícího lékaře posoudit stav paní T., zda byla či nebyla schopna projednání. Uvedl, že návrhy na doplnění dokazování navrženými důkazy nebyly akceptovány a stejně nebyl akceptován návrh na nařízení ústního jednání v dané věci, neboť nebyly splněny podmínky pro tento postup.

Zdůraznil, že z provedených důkazů vyplývá, že účastník se nepochybně dopustil správního deliktu právnických osob na úseku rovného zacházení podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona IP. Uvedl, že při určení výše pokuty zvažoval správní orgán všechna stanoviska uvedená v ustanovení § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, přihlédl k poměrům účastníka řízení, k závažnosti spáchaných správních deliktů, zejména ke způsobu jejich spáchání a jejich následkům a okolnostem.

Při hodnocení poměrů účastníka řízení hodnotil jako zvlášť závažnou a přitěžující okolnost zejména tu skutečnost, že výše uvedeného protiprávního jednání se dopustil zaměstnavatel z oblasti veřejné správy, u kterého by mělo být právem očekáváno příkladné plnění zákonných povinností, a to tím spíše, že se jednalo o pracoviště, jehož náplní je mimo jiné i hodnocení a rozhodování o porušování zákona ze strany občanů v dopravě.

- Město Rakovník podalo odvolání proti rozhodnutí ze dne 16.11.2010. V odvolání navrhovalo odvolacímu orgánu, aby napadené rozhodnutí prvního stupně zrušil a řízení zastavil.

Odvolatel uvedl, že správní orgán nezjistil objektivně stav věci. Ze strany OIP nebyly připuštěny žádné další důkazy. Upozorňoval na skutečnost, že k neprojednání stížnosti zaměstnankyně J. T. s odborovou organizací došlo výlučně z důvodů, které nebyly na jeho straně. Zdůrazňoval, že zaměstnavateli nebyl a není znám zdravotní stav zaměstnankyně T. J. T. zaměstnavateli nikdy nepředložila žádnou zprávu ani jiné sdělení ošetřujícího lékaře, zda je zdravotně způsobilá k účasti na jednání. Zaměstnavatel opakovaně zdůraznil, že v době, kdy odpovídal na žádost pracovnice T. č.j. TAJ 110, 112, 113, 114/2009 ze dne 07.04.2009 jasně deklaroval svoji ochotu žádost projednat, a to že pracovní neschopnost trvala tak dlouhou dobu, nemohl vůbec předpokládat. Namítal, že OIP se v rámci rozhodnutí vůbec nevypořádal s tím, že ust. § 14 odst. 3 zákoníku práce, jehož porušení se měl zaměstnavatel dopustit, neobsahuje vůbec žádnou lhůtu, ve které je třeba povinnost splnit.

Uvedl, že má výhrady i z hlediska OIP uvedené úvahy o závažnosti správního deliktu spočívající v upření jejího práva na pracovněprávní ochranu před jednáním vedoucího zaměstnance, který J. T. vnímala jako nerovné zacházení a šikanu své osoby. Namítal, že pracovní neschopnost jmenované zaměstnankyně způsobovala, že k nerovnému zacházení a šikaně vůbec nemohlo docházet, protože jmenovaná se na pracovišti nenacházela. Dovozoval, že správní orgán svým způsobem předjímá, že stížnost oprávněná byla a pokud by byl oblastní inspektorát práce připustil důkazy navrhované účastníkem řízení, byl by musel konstatovat, že podaná žaloba měla jednoznačnou věcnou a obsahovou souvislost s žádostí zaměstnankyně o projednání její stížnosti. Pokud zaměstnavateli je přičítáno k tíži, že ani do dne provedení kontroly se zaměstnankyní věc neprojednal, správní orgán pominul, že v průběhu doby došlo k významné změně okolností - zejména podání žaloby ze strany zaměstnankyně.

Účastník řízení upozorňoval na telefonické hovory, které zaměstnankyně uskutečnila na telefonní číslo OIP. Dále upozornil na to, že podněty byly postoupeny 2 - viz 2 spisy č.j. 1317/4.53/09/15.2 a č.j. 1396/4.53/09/15.2, přičemž uvedl, že lze usuzovat, že každý z nich obsahoval podnět od jiné osoby; přitom kontrola byla provedena pouze na základě podnětu paní T. Namítal, že správní orgán ignoruje základní zásadu správního řízení, tj. objektivně zjistit stav věci. Opakovaně navrhoval provedení důkazů citovanými spisy.

Účastník řízení uvedl, že považuje spekulaci správního orgánu vyjádřenou

v odůvodnění rozhodnutí o cíli předkládání množství podání zaměstnavatelem (prezentace zaměstnankyně J.T. jako chronické stěžovatelky a potíživky) za naprosto nepřijatelnou a do správního rozhodnutí nepatřící.

Dále uvedl, že za zcela scestné považuje úvahy OIP, jimiž odůvodňuje výši pokuty. Jako případná polehčující okolnost měly být zvažovány okolnosti, za nichž k případnému spáchání deliktu došlo - pracovní neschopnost, délka jejího trvání, počet a obsah podání ze strany zaměstnankyně. S ohledem na atypičnost případu, neexistence možnosti postupovat dle již řešené a judikaturou popsané situace, zájem zaměstnavatele nevystavovat při neznalosti zdravotního stavu zaměstnankyni případným stresujícím situacím. V neposlední řadě nebyla jako polehčující okolnost zvažována okolnost podání žaloby, kdy případné projednání ztratilo zákonem předpokládaný smysl.

- OIP pro Ústecký kraj a Liberecký kraj předložil Státnímu úřadu inspekce práce stanovisko ze dne 15.12.2010 k odvolání Města Rakovník proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj, č. 6500/7.III/10/14.3-14. Navrhoval zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí.
- žalovaný Státní úřad inspekce práce rozhodl 18.1.2011 o odvolání právnické osoby Město Rakovník, ze dne 25.11.2010 proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem, č.j. 6500/7.III/10/14.3-14 ze dne 16.11.2010 tak, že odvolání účastníka řízení Město Rakovník ze dne 25.11.2010 proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem, č.j. 6500/7.III/10/14.3-14 ze dne 16.11.2010 zamítl jako nedůvodné a napadené rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj, č.j. 6500/7.III/10/14.3-14 ze dne 16.11.2010 potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný podrobně zopakoval dosavadní průběh řízení. Dále uvedl, že Státní úřad inspekce práce přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Vyjádřil se k jednotlivým námitkám žalobce. Mimo jiné uvedl k námitce pod bodem č. 1, tj. že správní orgán nezjistil objektivně stav věci, a že ze strany oblastního inspektorátu práce nebyly připuštěny žádné další důkazy, že žalovaný se v tomto bodě zcela ztotožňuje se stanoviskem oblastního inspektorátu práce a odmítá tuto námitku. Účastníku řízení, jakožto zaměstnavateli, nebránila v projednání stížnosti žádná objektivní překážka, jeho námitky jsou ryze účelového charakteru. Zaměstnankyně T. ve svém dopise ze dne 25.03.2009 (č.j. TAJ/110/2009) jasně vyjádřila svou připravenost se projednání své stížnosti zúčastnit a opětovně žádala svého zaměstnavatele o toto projednání i přesto, že byla v dočasné pracovní neschopnosti. Zaměstnavatel má dle ust. § 14 odst. 3 zákoníku práce jednoznačnou povinnost projednat se zaměstnancem nebo na jeho žádost s odborovou organizací stížnost zaměstnance na výkon práva povinností vyplývajících z pracovněprávních vztahů, avšak zaměstnanec nemá žádnou (zákonnou) povinnost předložit zaměstnavateli lékařskou zprávu o tom, zda je zdravotně způsobilý k účasti na takovém jednání, nota bene povinnost ještě prokazovat zaměstnavateli svou způsobilost k účasti. Pokud byl účastník řízení skutečně ochoten, jak sám tvrdí, podanou stížnost projednat a zdravotní stav zaměstnankyně byl jedinou "objektivní" překážkou projednání, mohl a měl tedy stěžovatelku vyzvat k prokázání (pokud jí nevěřil), že je schopna a zdravotně

způsobila k projednání stížnosti. Tím by také eliminoval svou odpovědnost za případné zhoršení zdravotního stavu zaměstnankyně v souvislosti s projednáváním stížnosti. Nicméně, zaměstnavatel měl vědomost o tom, že "toto projednání paní T. v jejím stavu jí naopak může pomoci ke zlepšení zdravotního stavu" - viz její dopis ze dne 25.03.2009 adresovaný zaměstnavateli, avšak zůstával nadále nečinný.

Odkázal na obsah "Sdělení ve věci projednání stížnosti za účasti odborové organizace" ze dne 26.4.2010 sepsaného zaměstnavatelem a předaného osobně téhož dne na pracovišti zaměstnankyni J. T.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že skutečnost, že stížnost zaměstnankyně nebyla v přiměřené době a na její opakovanou žádost projednána, byla dostatečně prokázána a další důkazy, které navrhoval účastník řízení v průběhu správního řízení, jsou již zcela nadbytečné, neboť další navrhované důkazy nemohly již vyvrátit výše uvedenou skutečnost a porušení dané zákonné povinnosti zaměstnavatele. Konstatoval, že odpovědnost za spáchání správních deliktů podle zákona o inspekci práce má objektivní charakter, tzn., nezjišťuje se zavinění, stejně tak zákon o inspekci práce nezná vyvinění, okolnosti vylučující odpovědnost, proto nemohou přicházet v úvahu ani v tomto případě. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 24 odst. 1 písm. d) zákona o inspekci práce bylo jednoznačně prokázáno a další navrhované důkazy jej nemohly nijak ovlivnit ani zpochybnit.

K námitce pod bodem č. 2 odvolací orgán uvedl, že rozhodně nesouhlasí s tvrzením účastníka řízení, že tento *"jasně deklaroval svoji ochotu žádost projednat"*. Zaměstnavatel v žádném z dopisu paní T. nevyzval, aby odstranila pochybnosti zaměstnavatele ohledně její zdravotní způsobilosti k jednání, nenavrl žádný termín k jednání atd. a o skutečné "ochotě" zaměstnavatele svědčí samotný fakt, že zaměstnankyně podávala svou žádost o projednání opakovaně a bezúspěšně.

Dále odvolací orgán uvedl, že není pravdou, že se odvolací orgán v rámci rozhodnutí vůbec nevypořádal s tím, že ust. § 14 odst. 3 ZP neobsahuje žádnou lhůtu, ve které je třeba povinnost splnit. Konstatoval, že s touto námitkou se oblastní inspektorát práce vypořádal na str. 6 a 9 napadeného rozhodnutí a také již dříve v průběhu vypořádání protokolu o kontrole (viz str. 4 rozhodnutí vedoucího inspektora o námitkách proti výsledku přezkoumání protokolu, č.j. 4889/7.10/09/15.2, jež je součástí správního spisu).

Za zcela nelogickou a absurdní označil žalovaný námitku žalobce, že „Právě pracovní neschopnost jmenované zaměstnankyně způsobovala, že k nerovnému zacházení a šikaně vůbec nemohlo docházet, protože jmenovaná se na pracovišti nenacházela“. Uvedl, že z dopisu J. T. ze dne 19.02.2009 "Stížnost na vedoucího odboru dopravy Městského úřadu Rakovník" vyplývá, že pociťovala nerovný přístup a bossing své osoby již dříve, než nastoupila na pracovní neschopnost, viz její slova: "Ze strany vedoucího v poslední době čelím neustálým tlakům na svou osobu, které vyvrcholilo nesmyslným upozorněním na pracovní nedostatky ze dne 19.1.2009 a 16.2.2009." Ze spisu pak také vyplývá, že paní T. byla v pracovní neschopnosti od 12.02.2009. Je zřejmé, že k nerovnému zacházení a šikaně může docházet i v případě, že se zaměstnanec fyzicky na pracovišti zrovna nenachází, a to v důsledku zavedených opatření směřujícím proti konkrétní osobě.

K další námitce žalobce, že odvolací orgán předjímá, že stížnost oprávněná byla, žalovaný uvedl, že tuto je nutné odmítnout, neboť v napadeném rozhodnutí je doslova psáno "... pokud by byla shledána oprávněnou, odstranit případný protiprávní

stav..". Správní orgán uvedl, že nepředjímá, pouze uvádí možnou variantu. Odkázal na ust. § 14 odst. 3 zákoníku práce, dle kterého podanou žádost o projednání stížnosti není dotčeno právo zaměstnance domáhat se svých práv u soudu. Uvedl, že orgány inspekce práce nepovažují skutečnost, že se zaměstnankyně svých práv domáhá žalobou u soudu za důvod, pro který nemohl účastník řízení jako zaměstnavatel projednat stížnost zaměstnankyně v přiměřené lhůtě odpovídající tzv. spravedlivému očekávání.

K námitce pod bodem č. 3 uvedl, že neshledal jakoukoliv relevantní souvislost mezi postupem odvolacího orgánu ve věci podnětu J. T. a předmětem tohoto správního řízení, tedy zjišťováním a dokazováním naplnění skutkové podstaty správního deliktu na úseku rovného zacházení dle ust. § 24 odst. 1 písm. d) zákona o inspekci práce ze strany účastníka řízení a uložení případné sankce za tento správní delikt. Uvedl, že podatel podnětu nemá při provádění kontroly žádné postavení, nezúčastňuje se jí a je informován teprve až o jejím výsledku. Z tohoto důvodu nemůže mít žádný vliv na zahájení a výkon kontroly skutečnost, zda je podatel podnětu v dočasné pracovní neschopnosti, což se kontrolní orgán v naprosté většině případů ani nedozví. Případná pracovní neschopnost podatele podnětu nemůže být překážkou, ale ani výhodou k provedení kontroly ze strany státních orgánů na úseku inspekce práce. Kontrolní státní orgán může také málo ovlivnit, zda a jak často mu podatel podnětu, anebo jakýkoliv jiný občan, telefonuje na jeho veřejnosti známá telefonní čísla, tím spíše když jednou z jeho činností je i poskytování bezplatného pracovněprávního poradenství. Zákonnou povinností inspektora je zjistit při kontrole skutečný stav věci a kontrolní zjištění jsou kontrolní pracovníci povinni prokázat doklady. Inspektor se nemůže spokojit se subjektivním vyhodnocením situace ze strany podatele podnětu, je povinen zjistit objektivní stav věci.

K dalšímu tvrzení žalobce, že podněty byly postoupeny 2 - viz 2 spisy a dle zažitých pravidel vedení spisové služby lze usuzovat, že každý z nich obsahoval podnět od jiné osoby, přičemž kontrola byla provedena pouze na základě podnětu paní T., žalobce konstatoval, že tato skutečnost nemá žádný vztah k tomuto předmětu řízení. Kromě toho, ze zákona o inspekci práce a zákona o státní kontrole vyplývá povinnost mlčenlivosti pro orgány inspekce práce, potažmo jejich inspektory, a pokud dotyčná osoba inspektory nezabaví povinnosti mlčenlivosti, nemohou se k podatelům podnětu, ale ani k jiným skutečnostem, jež se dověděli v souvislosti s kontrolou, vyjadřovat. Takový postup, dle názoru Státního úřadu inspekce práce, není „ignorací“ základní zásady správního řízení, tedy povinnosti objektivně zjistit stav věci. Odvolací orgán zamítl z těchto důvodů návrh na provedení důkazů spisy č.j. 1317/4.53/09/15.2 a č.j. 1396/4.53/09/15.2.

K další námitce žalobce odvolací orgán uvedl, že to, co účastník řízení považuje za "spekulace správního orgánu", dle názoru Státního úřadu inspekce práce, považovat za úvahy správního orgánu, kterými se tento řídil při hodnocení podkladu pro vydání rozhodnutí, kterými se vypořádával s návrhy a námitkami účastníka řízení a v neposlední řadě též za úvahy ohledně závažnosti správního deliktu a odůvodnění výše uložené sankce.

Poukázal na to, že Oblastní inspektorát práce se v rámci svých úvah zamýšlel mimo jiné nad účelem a cílem řady návrhu účastníka řízení na provedení dalších a dalších důkazů, jež správní orgán zamítl jako irelevantní či nadbytečné a uvedl, že odvolacímu orgánu není zcela jasné, jak navrhované důkazy souvisejí s předmětem řízení, resp. spáchaným správním deliktem. Co se týče námitky "spekulace" ohledně pozdější hospitalizace paní T. v psychiatrickém zařízení,

žalovaný odkázal na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí OIP a uvedl, že je všeobecně známo i Státnímu úřadu inspekce práce, že byť jen pocíťované nerovné zacházení a dlouhodobá šikana či mobbing jakéhokoli zaměstnance na jakémkoli pracovišti se často odrazí na jeho psychickém zdraví, tím spíše, nebo i přesto, že najde odvahu se takovému jednání otevřeně postavit.

Uvedl, že k tvrzení zůstává nezodpovězena otázka, proč předmětnou stížnost ani v delším časovém období účastník neprojednal, ani k tomu neprojevil snahu, proč se v rámci projednání nechtěl bránit nařčením ze strany zaměstnankyně, ať již oprávněným nebo neoprávněným. Správní orgány se samou věcnou podstatou podané stížnosti zaměstnance na výkon práva povinností vyplývajících z pracovněprávních vztahů nezabývají; zkoumají ji pouze do té míry, aby zjistily, zda na ni dopadá ust. § 14 odst. 3 zákoníku práce. Správní orgán pouze při své úvaze nevyločil možnost, že dlouhodobé odkládání projednání stížnosti mohlo mít vliv na zdravotní stav stěžovatelky.

K námitce žalobce, týkající se přezkoumání odůvodnění výše pokuty žalovaný uvedl, že za správní delikt podle ust. § 24 odst. 1 písm. d) zákona o inspekci práce lze v souladu s ustanovením § 24 odst. 2 zákona o inspekci práce uložit pokutu až do výše 400.000,- Kč. Při určení výše pokuty je oblastní inspektorát práce povinen postupovat v souladu s ustanovením § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, tedy je povinen přihlídnout k poměrům účastníka řízení, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům k okolnostem, za nichž byl spáchán. Dle názoru Státního úřadu inspekce práce se oblastní inspektorát práce ve svém rozhodnutí dostatečně podrobně zabýval závažností spáchaného správního deliktu, stejně jako okolnostmi a následky jeho spáchání a tyto jeho úvahy lze považovat za přezkoumatelné a z mezí nevybočující správní uvážení.

Odvolací orgán nepovažoval za scestné úvahy OIP, že porušení pracovněprávních povinností ze strany zaměstnavatele z oblasti veřejné správy shledává přitěžující okolností. Konstatoval, že i Městský úřad Rakovník, resp. Město Rakovník jako subjekt práva, vykonává v rámci tzv. přenesené působnosti státní moc a jak praví základní právní předpis našeho státu, Ústava ČR, "státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon" (čl. 2 odst. 3 Ústavy). I z tohoto hlediska lze usuzovat, že plnění pracovněprávních povinností by u zaměstnavatele z oblasti veřejné správy mělo být příkladné. Stejně tak úvaha, že k porušování zákonných povinností mělo docházet na pracovišti, kde je bezprostředně aplikováno právo a rozhodováno o přestupcích občana, tedy rozhodováno o právech a povinnostech jiných osob. Na tom nic nemění fakt, že jde o rozhodování v oblasti dopravy. Na takovém pracovišti, a vůbec u zaměstnavatele vykonávajícího fakticky (i právně) státní moc, se oprávněně očekává vyšší právní povědomí a vyšší úroveň dodržování právních předpisů, a to především u těch zaměstnanců, kteří mají aplikaci obecně závazných právních předpisů v náplni své pracovní činnosti.

Odvolací orgán uvedl, že skutečnosti, které účastník řízení navrhuje zvažovat jako polehčující okolnosti, nelze jako takové akceptovat. Zaměstnankyně i přes svou pracovní neschopnost trvala na projednání stížnosti, sdělila zaměstnavateli, kdy má povolené vycházky i skutečnost, že jí to její psycholog povolil, přesto zaměstnavatel zastal nečinný. Samotný počet podaných stížností vypovídá něco o naléhavosti a závažnosti (alespoň z pohledu zaměstnankyně) těchto podání, přesto zaměstnavatel v kontrolovaném období neprojednal ani jedno z nich.

Okolnost podání žaloby v žádném případě nelze považovat za polehčující okolnost spáchání předmětného správního deliktu, neboť také tato okolnost napovídá o zřejmém a výrazném pocíťování porušování práva a postup dle ust. § 14 odst. 3 zákoníku práce má právě za cíl předejít domáhání se svých práv u soudu.

Státní úřad inspekce práce neshledal řešený případ natolik složitý a "atypický", aby bylo možné přijmout jako "omluvu" a polehčující okolnost „neexistenci možnosti postupovat dle již řešené a judikaturou popsané situace“, jak navrhoval účastník řízení v odvolání. Ze správního spisu vyplývá, že se účastník řízení ani nepokusil navázat jednání o stížnosti, resp. stížnostech se zaměstnankyní T., učinit vstřícný krok k vyřešení problému na pracovišti. Konstatoval, v souladu s postojem oblastního inspektorátu práce vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, že jedinou polehčující okolností ve prospěch účastníka řízení může být vzata v úvahu skutečnost, že šlo o první zjištěné porušení povinností vyplývajících z pracovněprávních předpisů u účastníka řízení. Lze taktéž souhlasit s tím, že pokuta ve výši jedné pětiny zákonné sazby předmětného správního deliktu bude dostatečnou a přiměřenou sankcí a nebude pro účastníka řízení likvidační.

Poukázal na to, že orgány inspekce práce jsou oprávněny ukládat sankce za zjištěná porušení právních předpisů na úseku inspekce práce. Takováto sankce neplní reparační funkci, ale preventivní a represivní, aby tak měla sílu odradit od nezákonného postupu jak samotného delikventa, tak i jiné nositele stejných zákonných povinností. Z tohoto pohledu nesmí být sankce zanedbatelná, ale zároveň musí zůstat i přiměřená a reflektovat majetkové poměry delikventa, tak i odrážet jiné relevantní skutečnosti. "Povinnost k sankčnímu peněžnímu plnění je vždy pocíťována tíživě, ovšem i to je projevem jejího preventivního a represivního účinku; tyto funkce pokuty by přitom měly být rovnoměrně vyváženy." (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2006 č.j. 1 Afs 50/2005-97, www.nssoud.cz).

Vyjádřil se k povinnosti uhradit náklady správního řízení paušální částkou stanovenou podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o výši paušální částky nákladu řízení, a to ve výši 1.000,- Kč a dospěl k názoru, že výše nákladu řízení je stanovena v souladu s právními předpisy, neboť účastník řízení vyvolal správní řízení porušením své právní povinnosti. Odvolací orgán posoudil napadené rozhodnutí ve věci uložení sankce za správní delikt a konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a je správné. Proto Státní úřad inspekce práce rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

S ohledem na skutečnost, že od rozsudku ze dne 31.10.2013 došlo ke změně obsazení senátu (JUDr. Bohuslavě Drahošová rezignovala na funkci soudkyně), byly tyto výsledky dosavadního dokazování zkonstatovány u jednání dne 16.7.2014.

D.2.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán").

Podle § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ustanovení § 14 odst. 3 zákoníku práce zaměstnavatel je povinen projednat se zaměstnancem nebo na jeho žádost s odborovou organizací nebo radou zaměstnanců anebo zástupcem pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci stížnost zaměstnance na výkon práv a povinností vyplývajících z pracovněprávních vztahů. Tím není dotčeno právo zaměstnance domáhat se svých práv u soudu.

Podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona č. 251/2005 Sb. právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku rovného zacházení tím, že neprojedná se zaměstnancem nebo na jeho žádost se zástupci zaměstnanců jeho stížnost na výkon práv a povinností vyplývajících z pracovněprávního vztahu.

Podle odst. 2 téhož ustanovení za správní delikt podle odstavce 1 lze uložit pokutu až do výše 400.000,- Kč.

Podle § 6 odst. 5 zákona č. 251/2005 Sb. místní příslušnost inspektorátu k výkonu kontroly se řídí místem činnosti kontrolované osoby a u organizační složky státu jejím sídlem; ve správním řízení se řídí místní příslušnost správním řádem. Úřad může v jednotlivých případech hodných zvláštního zřetele, zejména z důvodu podjatosti, písemně pověřit provedením kontroly jiný než místně příslušný inspektorát.

D.3.

Ze správního spisu uvedeného vyplývá, že J. T. podala stížnost na vedoucího odboru dopravy Městského úřadu Rakovník F. F., jejímž obsahem byl nerovný přístup k podřízeným. Po provedeném řízení Oblastní inspektorát pro Ústecký a Liberecký kraj uznal žalobce

vinným ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona č. 251/2005 Sb. a uložil mu pokutu ve výši 80.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. K odvolání žalobce žalovaný zamítl odvolání žalobce, které podal proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj, č.j. 6500/7.III/10/14.3-14 a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobce žalobou ze dne 4.3.2011 se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, přičemž důvody, pro které by napadené rozhodnutí mělo být zrušeno žalobce uvedl, pod body II. až V. žaloby, jak je uvedeno výše.

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán nezjistil objektivně stav věci, ze strany oblastního inspektorátu práce nebyly připuštěny žádné další důkazy. Zdůrazňoval, že deklaroval svoji ochotu žádost paní T. projednat. Poukazoval na postup kontrolního orgánu ve věci podnětu J. T., měl výhrady vůči výši stanovené pokuty. Rovněž namítal prolomení místní příslušnosti OIP.

Pokud žalobce namítal určitou nepřehlednost požadavků J. T. vůči zaměstnavateli, pak soud uvádí, že bylo na žalobci, aby J. T. vyzval k upřesnění její stížnosti (což učinil). Pokud J. T. svou stížnost doplnila pouze v obecné rovině a uvedla, že má povolené vycházky. Bylo na žalobci, aby stížnost projednal, byť J. T. byla ve stavu práce neschopných, neboť jmenovaná písemně sdělila, že je schopna se k projednání stížnosti dostavit. Stížnost tedy měla být projednána, či alespoň proveden pokus o její projednání v přiměřené době. Na tom nic nemění ani ta okolnost, že stížnost J.T. byla podána s časovým odstupem. Zaměstnavatel neučil ani jeden pokus stížnost J. T. projednat. Z tohoto pohledu se jeví jeho jednání společensky nebezpečné. Společenská nebezpečnost takového jednání je takové intenzity, že odůvodňuje uložení pokuty. Pokud jde o subjektivní stránku deliktu, pak zákon o inspekci práce koncipuje odpovědnost za spáchané správní delikty právnickou osobou jako odpovědnost objektivní. Odpovědnost žalobce za neprojednání stížnosti nevylučuje ani neochota odborové organizace zúčastnit se projednání stížnosti.

Pokud žalobce v žalobě namítal, že ustanovení § 14 odst. 3 ZP neobsahuje žádnou lhůtu, ve které je třeba povinnosti plnit, pak tato námitka se jeví soudu jako nedůvodná, když se předpokládá, že stížnosti zaměstnanců budou vyřízeny v co nejkratší možné době.

Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, který dospěl k závěru, že žalobci nebránila v projednání stížnosti J. T. žádná objektivní překážka. Žalovaný při projednání věci postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobce. Stížnost podaná v únoru 2009 nebyla projednána ani v době konání kontroly u žalobce v květnu 2010. Žalobce se tak dopustil správního deliktu na úseku rovného zacházení podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. d) zákona o inspekci práce. Žalobce měl možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, příp. navrhnout jejich doplnění. Jak vyplývá z dokumentů založených ve správním spise, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z obsahu správního spisu i z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem

rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.

K námitce žalobce, že úvahy OPI, jimiž odůvodnil výši pokuty, jsou zcela scestné, a že případná sankce za správní delikt měla být uložena jako výstraha a že výše pokuty je zjevně nepřiměřená, soud uvádí, že při určení výše pokuty byl oblastní inspektorát práce povinen postupovat v souladu s ustanovením § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, tedy byl povinen přihlédnout k poměrům účastníka řízení, k závažnosti správních deliktů, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům k okolnostem, za nichž byl spáchán. Žalovaný Státní úřad inspekce práce, jakož i oblastní inspektorát práce se při svém rozhodování podrobně zabývali závažností spáchaného správního deliktu, stejně jako okolnostmi a následky jeho spáchání. Úvahy správních orgánů považuje soud za přezkoumatelné a nevybočující z mezí správního uvážení. Uložená sankce neplní reparační funkci, ale preventivní a represivní, aby tak měla sílu odradit od nezákonného postupu. Z tohoto pohledu nesmí být sankce zanedbatelná, ale zároveň musí zůstat i přiměřená a reflektovat majetkové poměry žalovaného, tak i odrážet jiné relevantní skutečnosti. V té souvislosti krajský soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2006 č.j. 1 Afs 50/2005-97, www.nssoud.cz – „Povinnost k sankčnímu peněžnímu plnění je vždy pociťována tíživě, ovšem i to je projevem jejího preventivního a represivního účinku; tyto funkce pokuty by přitom měly být rovnoměrně vyváženy“.

Krajský soud uvádí, že pokuta ve výši 80.000,- Kč byla uložena žalobci za to, že stížnost zaměstnankyně nebyla v přiměřené době projednána, což je nesporná skutečnost. Žalobce jako veřejnoprávní korporace je prostřednictvím svých orgánů vykonavatelem veřejné správy. Jako orgán veřejné správy rozhodující autoritativně o právech a povinnostech jednotlivců je povinen jít příkladem v dodržování všech právních předpisů včetně povinností vyplývajících z pracovního práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2013 č.j. 4 Ads 9/2013-32, www.nssoud.cz, bod 23 odůvodnění).

Uložená pokuta není dle názoru krajského soudu likvidační a není stanovena v maximální možné výši. Byla uložena ve výši 80.000,- Kč, tj. ve výši 1/5 možné výše pokuty, která může být uložena až do výše 400.000,- Kč. Pokuta může za určitých okolností představovat zásah do základního práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to v případě, pokud zasahuje do majetkových poměrů jedince se značnou intenzitou. Při určení výše pokuty je povinen inspektorát práce přihlédnout k poměrům účastníka řízení, k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Žalobce v žalobě nedoložil své finanční poměry. Ostatně soud má za to, že uložená pokuta ve výši 80.000,- Kč je částka zanedbatelná v porovnání s rozpočtem města. Žalobce ze své vlastní iniciativy neprokazoval, ale ani netvrdil, že by částka 80.000,- Kč byla likvidační. Jak již dříve krajský soud uvedl, spatřuje společenskou nebezpečnost správního deliktu, za nějž byla pokuta uložena, v zásahu do soukromých práv zaměstnanců, konkrétně práva na projednání stížnosti v přiměřené

době. Žalobce - Město Rakovník, je státní orgán, který by měl především postupovat v souladu s platnými zákony.

Namítal-li žalobce pod bodem V. žaloby, že dle informací, které obdržel, se výše sankcí za správní delikty na úseku rovného zacházení dle § 24 ZIP ukládané OIP pohybovala v rozmezí cca 18.000 až 22.000,- Kč (odkazoval na přílohu č. 3 k žádosti o poskytnutí informace), a žalobci byla uložena sankce čtyřnásobně vyšší, a dále že z přehledu OIP vyplývá, že za období 1.1.2008-1.10.2010 pokutu vyšší než žalobci OIP uložil ze 455 případů pouze ve 22 případech a v ostatních případech byly uloženy pokuty podstatně nižší, a to i za spáchání deliktů, které jsou společensky podstatně nebezpečnější, soud tuto námitku nepovažuje za relevantní. Z uvedeného tvrzení nelze totiž dovodit závažnost deliktů a okolností, za kterých byly tyto delikty spáchány. Tvrdí-li žalobce, že žalovaný uložil pokuty podstatně nižší, a to i za spáchání deliktů, které jsou společensky nebezpečnější, pak dle názoru soudu se jedná o obecnou, zcela nekonkrétní námitku. Teprve pokud by byl soud oprávněn zkoumat všechny pokuty uložené OIP, mohl by se konkrétněji k této námitce vyjádřit. Ostatně i ze samotného tvrzení žalobce vyplývá, že OIP uložil ve 22 případech pokutu vyšší, než jakou uložil žalobci.

Krajský soud se zcela ztotožňuje s vyjádřením žalovaného ze dne 13.5.2011, který poukazuje na to, že pokutu, uloženou za správní delikt na úseku rovného zacházení (stejně jako u jiných deliktů), je třeba posuzovat individuálně. Dle názoru žalovaného nedošlo v daném případě k porušení zásady stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu. Skutečnost, že OIP za období 1.1.2008-1.10.2010 uložil ze 455 případů pokutu vyšší než žalobci pouze ve 22 případech, nevypovídá o porušení uvedené zásady. Porovnání výší pokut ukládaných OIP za správní delikty na úseku rovného zacházení neprokazuje, že by správní orgán při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů dopustil vznik nedůvodných rozdílů. Soud neshledal důvod k porovnání závažnosti v těch 22 případech, kdy byla pokuta stanovená ve výši vyšší než žalobci. V každém případě nelze dojít k závěru, že výše pokuty stanovená žalobci byla ojedinělá. Stejně tak krajský soud neshledal důvody (s výjimkou uvedenou pod bodem E.) zkoumat výši pokuty ve všech případech, kdy pokuta byla uložena v nižší výši, neboť se jednalo o případy jiných správních deliktů než toho, který je vytýkán žalobci. Proto též zamítl návrh na doplnění dokazování všemi podněty dle přílohy 1. žalobci poskytnuté informace.

Dovozoval-li žalobce, že žalovaný správní orgán nezhodnotil řádně závažnost spáchaného deliktu, jakož i způsob, následky a okolnosti, za nichž byl být spáchán, nepřihlédl při určení výše sankce k ust. § 36 odst. 1 ZIP, takže nebyla dodržena jedna ze zásad činnosti správních orgánů zakotvená v ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., dle které správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, pak soud (uvádí, že dle jeho názoru výše uložené sankce odpovídá jak veřejnému zájmu, tak okolnostem případu, jak jsou tyto okolnosti popsány výše.

Soud konstatuje dále, že povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč odpovídá zákonu.

K námitce prolomení místní příslušnosti OIP, kdy celé správní řízení včetně kontroly, která zahájení správního řízení předcházela, měl v souladu se zákonem provádět místně příslušný OIP pro Středočeský kraj, do jehož územního obvodu město Rakovník patří, když žalobce je přesvědčen, že k prolomení místní příslušnosti OIP nebyly dány žádné zákonné důvody a prolomení místní příslušnosti ze strany žalovaného nebylo řádně odůvodněno, čímž došlo k porušení zásad správního řízení, soud uvádí, že souhlasí s žalobcem pokud uvádí, že místně příslušným pro projednání přestupku Města Rakovník je Oblastní inspektorát práce pro Středočeský kraj se sídlem v Praze. To však nevylučuje, aby přestupek byl projednáván v případě hodným zvláštního zřetele, zejména z důvodu podjatosti, jiným než místně příslušným inspektorát.

V daném případě došlo k prolomení místní příslušnosti dle § 6 odst. 5 zákona č. 251/2005 Sb., dle kterého úřad může v jednotlivých případech hodných zvláštního zřetele, zejména z důvodu podjatosti, písemně pověřit provedením kontroly jiný než místně příslušný inspektorát. Žalovaný objasnil, že věc vyřízení podnětu paní T. se vyvíjela tak, že nejprve bylo o podnětu rozhodnuto tak, že se šetřit nebude a podnět ke kontrole byl v r. 2009 odložen. Následně paní T. podala v r. 2010 na OIP znovu podnět ke kontrole, který se týkal stejné záležitosti jako původní. Tento nový podnět byl spojen s původním podnětem. Byl přehodnocen přístup k případu i původnímu podnětu, bylo rozhodnuto, že se bude šetřit.

Krajský soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, týkající se prolomení místní příslušnosti OIP. Žalobce dovozoval, že k prolomení místní příslušnosti k OIP nebyly dány žádné zákonné důvody a rovněž prolomení místní příslušnosti ze strany žalovaného nebylo řádně zdůvodněno a tím došlo k porušení základních zásad správního řízení. Lze připustit, že žalobce neviděl z jeho pohledu žádné důvody pro prolomení místní příslušnosti. K žádosti pracovnice žalobce T. došlo k prolomení místní příslušnosti. Byla-li namítána možná podjatost příslušného OIP při vyřizování stížnosti, v rámci odstranění pochybnosti, mohl žalobce rozhodnout tak, jak rozhodl. OIP šetřící stížnost paní T. byl seznámen s problematikou. Přijaté řešení je dle názoru soudu jistě s veřejným zájmem, když je v zájmu účastníků řízení, aby věc byla rozhodována orgánem, o jehož podjatosti nejsou pochybnosti. Lze souhlasit s tím, že usnesení o prolomení místní příslušnosti mohlo být podrobněji odůvodněno, tato okolnost však dle názoru soudu nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

Namítal-li žalobce, že správní orgán nepřipustil žádné další důkazy, pak soud uvádí, že z důkazů označených žalobcem (s výjimkou uvedenou dále pod bodem E.) nevyplývalo, že by měly přímý vztah k projednávané věci. Krajský soud dospěl k závěru, že okruh skutečností, které v řízení měly být zjišťovány, byl zjištěn v postačujícím rozsahu a s použitím zákonných důkazních prostředků a způsobem, který neodporuje procesnímu předpisu. Skutkový stav, který správní orgán takto zjistil a na jehož základě rozhodoval, má

v provedených důkazech postačující oporu. Soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, s jehož obsahem se zcela ztotožňuje. Pokud žalobce tvrdil, že byl zkrácen na svých právech, pak tato námitka nebyla shledána důvodnou.

D.4.

Shora uvedené závěry nebyly reprobovány ani rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14.2.2014 č.j. 4 Ads 118/2013-33, www.nssoud.cz, proto na nich podepsaný soud nadále setrvává.

E.

Nejvyšší správní soud však v uvedeném rozsudku podepsanému soudu vytknul, že se řádně nezabýval námitkou porušení zásady rovného zacházení vyplývající z § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby (...) při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Krajský soud proto doplnil dokazování dosud opomenutými přílohami 1 – 4 k informaci poskytnuté žalobci, a přehledem uložených pokut za správní delikty dle § 24 odst. 1 zákona o inspekci práce. Zjistil, že toliko 2 případy mohou představovat dosavadní rozhodovací praxi Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj, když ostatní uložené pokuty se týkají buď jiných správních deliktů, nebo byly rozhodovány jiným oblastním inspektorátem práce (bez sjednocujícího stanoviska žalovaného – viz dále). Současně soud konstatoval, že žádný z případů uložení pokuty podle § 24 odst. 1 zákona o inspekci práce do vydání napadeného rozhodnutí nikdy neposuzoval žalovaný – žádná, natož ustálená, rozhodovací praxe žalovaného tu tudíž není.

Ust. § 2 odst. 4 správního řádu představuje promítnutí všeobecné zásady rovného zacházení do poměrů správního řízení. Jedná se o ústavní zásadu vyjádřenou v čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.). Je třeba zdůraznit, že tato zásada může být (dle § 2 odst. 4 správního řádu, který má soud za plně konformní s čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod) aplikována jen na skutkově shodné nebo podobné případy, nikoli na případy odlišné.

Zde je nutno zdůraznit rub zásady rovného zacházení, který výstižně formuluje slovenská definice (do češtiny jen stěží přeložitelná): „S *rovnými rovnako*, **s nerovnými nerovnako**“ (srov. např.: „veľkou nespravodlivosťou je zachádzať s rovnakými nerovnako,

ale nie je menšou nespravodlivosťou zachádzať s nerovnakými rovnako“ - http://www.nasaadvokacia.sk/s_fajnor.html).

Za této situace se nelze rovného zacházení domáhat ve vztahu k pokutám uloženým za jiný než vytýkaný správní delikt, ve vztahu k rozhodovací praxi jiných úřadů, než které rozhodovaly v této věci – srovnávat lze jen to, co srovnatelné je.

Dále nelze na ustálenou rozhodovací praxi usuzovat ani ze skutečností, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí (je pojmově vyloučeno, aby ustálená rozhodovací praxe ke dni vydání napadeného rozhodnutí byla založena na tom, co teprve nastane).

Krajský soud proto doplnil dokazování předmětnými 2 spisy Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj, přičemž návrhy na doplnění dokazování ostatními podněty vztahujícími se ke všem pokutám uděleným tímto inspektorátem soud zamítl. Současně zamítl i návrh na doplnění dokazování materiálem žalovaného „Diskriminace a nerovné zacházení v kontrolní činnosti orgánů inspekce práce“, když se jedná o dokument z r. 2014 mapující rozhodovací činnost z doby po 18.1.2011, tedy z doby po vydání napadeného rozhodnutí.

Z obsahu spisu Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj sp. zn. 4901/7.III/08 soud zjistil, že podnikající právnické osobě byla příkazem ze dne 15.10.2008, který nabyl právní moci 29.10.2008 (nikdy tedy neproběhlo úplné řízení před inspektorátem, natož před žalovaným), uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč za to, že nezabezpečila svým šesti zaměstnancům dočasně přiděleným k jinému zaměstnavateli, aby jejich mzdové podmínky nebyly horší, než byly podmínky srovnatelných zaměstnanců onoho jiného zaměstnavatele, když jim neposkytla příplatek za práci v odpoledních a nočních směnách [v tom byl právě shledán správní delikt dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce], dále neposkytla třem zaměstnancům mzdu za práci v noci [správní delikt dle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce], neposkytla třem zaměstnancům příplatek za noční práci [správní delikt dle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce], neposkytla šesti zaměstnancům mzdu za práci přesčas [správní delikt dle § 26 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce], neposkytla jednomu zaměstnanci náhradu mzdy za svátek, na který připadl obvyklý pracovní den [správní delikt dle § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce], nezajistila šesti zaměstnancům pracujícím v noci lékařské vyšetření [správní delikt dle § 28 odst. 1 písm. v) zákona o inspekci práce] a nezajistil dvěma zaměstnancům, aby měli mezi směnami nepřetržitý odpočinek po dobu aspoň 12 hodin během 24 hodin po sobě jdoucích [správní delikt dle § 28 odst. 1 písm. i) zákona o inspekci práce].

Z obsahu spisu Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj sp. zn. 4903/7.III/08 soud zjistil, že podnikající právnické osobě byla příkazem ze dne 3.10.2008,

který nabyl právní moci 15.10.2008 (nikdy tedy neproběhlo úplné řízení před inspektorátem, natož před žalovaným), uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč za to, že jednomu zaměstnanci neposkytovala příplatek za noční práci [správní delikt dle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce] a nezabezpečila svým třem zaměstnancům dočasně přiděleným k jinému zaměstnavateli, aby jejich mzdové podmínky nebyly horší, než byly podmínky srovnatelných zaměstnanců onoho jiného zaměstnavatele, když jim neposkytla příplatek za práci v odpoledních a nočních směnách [v tom byl právě shledán správní delikt dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce].

Je tedy evidentní, že v těchto jediných dvou dosud posuzovaných případech Oblastním inspektorátem práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (soud zdůrazňuje, že žalovaný dosud neposuzoval nic podobného) byly posuzovány skutkově zcela odlišné případy – nezaručení stejné mzdy zaměstnancům dočasně přiděleným k jinému zaměstnavateli; žalobci je přitom vytýkáno skutkově zcela něco jiného [lhostejno je přitom, že toto zcela odlišné jednání bylo subsumováno pod správní delikt dle téhož § 24 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce].

Žalobce se tak snaží srovnat nesrovnatelné případy, což by ve světle rubu zásady rovného zacházení vedlo nejen k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, ale dokonce i čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Argumentace žalobce tím, že se v právě odkazovaných případech jednalo o uložení pokuty za správní delikty spáchané v souběhu, ani jeho argumentace tím, že snad byly uloženy nižší pokuty za typově závažnější jednání, ničeho nemění na závěru, že tu nebylo ustálené rozhodovací praxe Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ani žalovaného ve věcech neprojednání stížnosti zaměstnance na mobing, bossing či diskriminaci u zaměstnavatele, jemuž je svěřen výkon státní správy.

Není tu tedy žádný napadenému rozhodnutí žalovaného předcházející správní akt, který by ve vztahu k žalobci vytýkanému jednání představoval dosavadní, natož ustálenou, rozhodovací praxi.

F.

Ze všech shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. u jednání konaného dnešního dne zamítl.

G.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 25. září 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu